ПРОЛЕТАРЫІ УСІХ КРАІН, ЗЛУЧАЙЦЕСЯ!

НЯДЗЕЛЯ, 26 ЧЭРВЕНЯ 1938 г. № 35 (377)

ЛІТАРАТУРА і МАСТАЦТВА

Орган праўлення Саюза совецкіх пісьменнікаў БССР і Упраўлення па справах мастацтваў пры СНК БССР

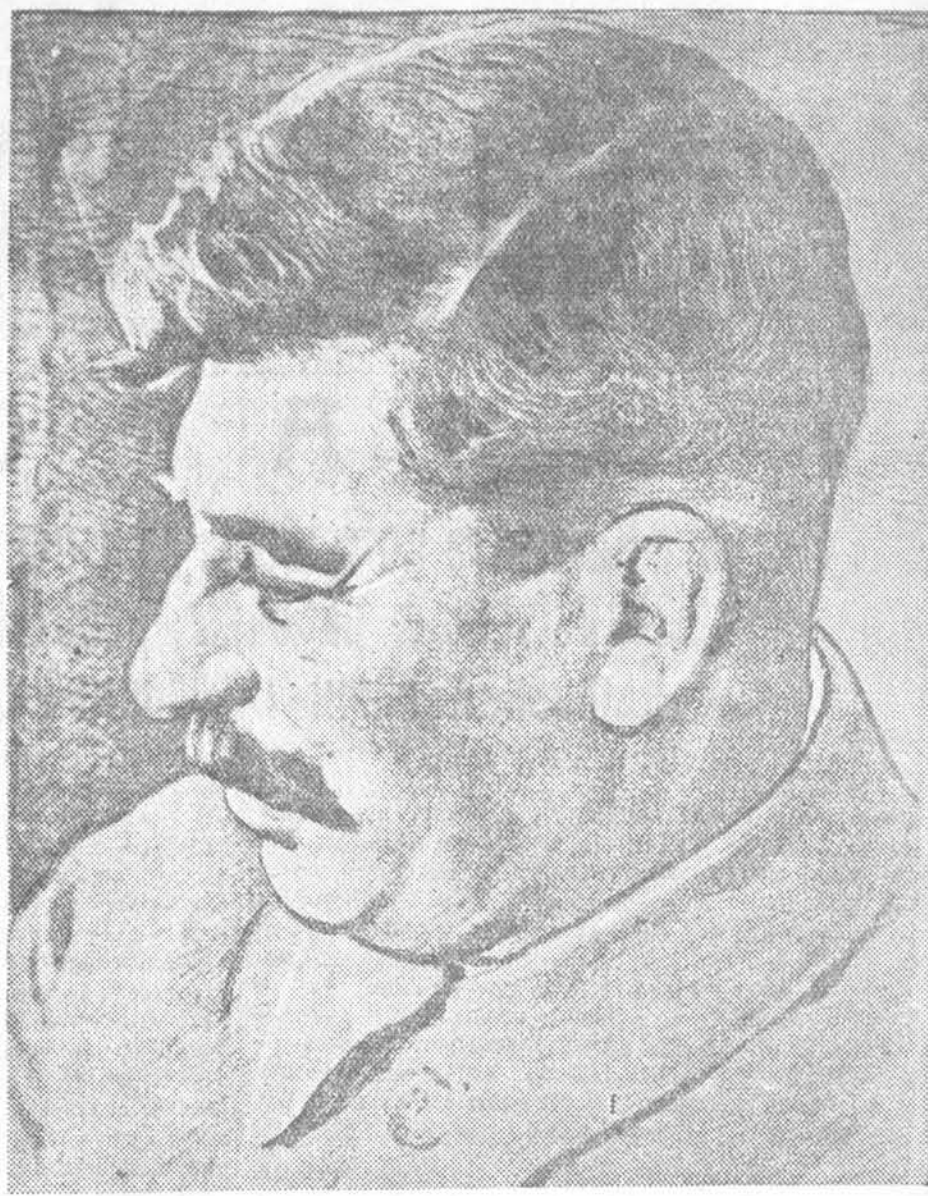
ГАЛАСУЙЦЕ ЗА ЛЕПШЫХ ЛЮДЗЕЙ КРАІНЫ, ЗА ВЯЛІКАГА СТАЛІНА!

ЗВАРОТ

ЦЭНТРАЛЬНАГА КАМІТЭТА КОМУНІСТЫЧНАЙ ПАРТЫІ (большэвікоў) БЕЛАРУСІ

ДА УСІХ ВЫБАРШЧЫКАЎ, РАБОЧЫХ, РАБОТНІЦ, СЯЛЯН І СЯЛЯНАК, ДА ЧЫРВОНАЙ АРМІІ І СОВЕЦКАЙ ІНТЭЛІГЕНЦЫІ

ТАВАРЫШЫ!

26 чэрвеня 1938 г. працоўныя Совецкай Беларусі будуць выбіраць дэпутатаў у Вярхоўны Совет Беларускай Совецкай Социялістычнай Рэспублікі на аснове вялікай Сталінскай Канстытуцыі.

Таксама-ж, як і пры выбарах у Вярхоўны Совет Саюза ССР, комуністычная партыя (большэвікоў) Беларусі выступае на выбарах у Вярхоўны Совет БССР у блоку, у саюзе з беспартыйнымі рабочымі, сялянамі, служачымі і інтэлігенцыяй.

Гэты блок атрымаў бліскучую перамогу на выбарах у Вярхоўны Совет Саюза ССР. Перамога сталінскага блока комуністаў і беспартыйных у гістарычны дзень 12 снежня 1937 года з'явілася магутнай дэманстрацыяй вялікага ідэйна-палітычнага і маральнага адзінства совецкага народа, дэманстрацыяй найвялікшага давер'я да партыі, да яе ленінска-сталінскага Цэнтральнага Камітэта, дэманстрацыяй любві і бязмежнай адданасці да таварыша Сталіна. Гэта адзінства, сілу гэтага блока і яго арганізаванасць мы абавязаны яшчэ больш умацаваць на надыходзячых выбарах у Вярхоўны Совет БССР. Выбары вярхоўнага органа ўлады БССР мы абавязаны правесці яшчэ больш арганізавана, яшчэ больш згуртавана.

Агульнымі сходамі рабочых і служачых па заводах, сходамі чырвонаармейцаў па вайсковых часцях, сходамі калгаснікаў і аднаасобнікаў па сёлах ужо вылучаны кандыдаты ў дэпутаты Вярхоўнага Совета БССР як комуністы, так і беспартыйныя. Гэтыя кандыдаты зарэгістраваны ў выбарчых акругах і аднадушна падтрыманы шматлікімі мітынгамі працоўных па сваіх выбарчых акругах і ўчастках.

Першымі кандыдатамі аднадушна вылучаны ўсім беларускім народам: вялікі геній рэволюцыі, лепшы друг беларускага народа **Іосіф Вісарыёнавіч СТАЛІН** і яго слаўныя саратнікі—таварышы **МОЛАТАУ, КАЛІНІН, ВАРАШЫЛАУ, ЕЖОУ, КАГАНОВІЧ, АНДРЭЕУ, МІКАЯН, ЖДАНАУ.**

Згода таварыша **Сталіна** і кіраўнікоў партыі і ўрада балатыравацца ў дэпутаты Вярхоўнага Совета БССР, аказаныя нам вялікае давер'е і часць накладаюць на выбаршчыкаў Совецкай Социялістычнай Беларусі найвялікшую адказнасць і абавязваюць нашу рэспубліку даказаць канкрэтнымі большэвіцкімі справамі, што яна дастойна сваіх першых кандыдатаў у дэпутаты Вярхоўнага Совета БССР.

Побач з іменем правадыра і настаўніка, разам з імёнамі кіраўнікоў партыі і ўрада выбаршчыкі БССР вылучылі на сваіх сходах лепшых сыноў і дачок нашага народа, партыйных і непартыйных большэвікоў, людзей, беззаветна адданых справе соцыялізма, справе партыі **Леніна—Сталіна.**

Цэнтральны Камітэт комуністычнай партыі (большэвікоў) Беларусі заклікае ўсіх комуністаў і спачуваючых дружна, як адзін, галасаваць як за партыйных, так і за беспартыйных кандыдатаў.

Комуністычная партыя (большэвікоў) Беларусі разлічвае, што беспартыйныя выбаршчыкі будуць таксама дружна галасаваць за комуністаў-кандыдатаў, як за кандыдатаў-беспартыйных.

Ці можа комуністычная партыя (большэвікоў) Беларусі разлічваць на давер'е беларускага народа, на яго падтрыманне ў надыходзячых выбарах?

Чым была Беларусь пры панаванні рускіх і беларускіх памешчыкаў, польскіх паноў і капіталістаў, і чаго яна дасягнула за годы совецкай улады пад кіраўніцтвам большэвіцкай партыі?

У рэзультаце перамогі Вялікай Кастрычніцкай соцыялістычнай рэволюцыі, упершыню ў сваёй гісторыі, беларускі народ здабыў дзяржаўнасць. Тварцом дзяржаўнасці беларускага народа з'яўляецца геніяльны правадыр працоўных і прыгнечаных усяго свету **Іосіф Вісарыёнавіч Сталін.** Вялікая партыя **Леніна—Сталіна**, вялікі брацкі рускі народ дапамаглі беларускаму народу адстаяць сваю незалежнасць у барацьбе з германскімі і белапольскімі інтэрвентамі. За годы совецкай улады, дзякуючы правядзенню ленінска-сталінскай нацыянальнай палітыкі, Совецкая Беларусь з дапамогай брацкіх народаў СССР, і, у першую чаргу, з дапамогай вялікага рускага народа з забітай, адсталай, некультурнай, непісьменнай калоніі царскай Расіі, з краіны нішчаты, бяспраўя і падвойнага гнёту працоўных ператварылася ў роўную сярод роўных, квітнеючую індустрыяльна-калгасную ордэнаносную Беларускую Совецкую Соцыялістычную Рэспубліку — неадрыўную частку вялікага СССР, ператварылася ў несакрушальны фарпост соцыялізма на заходніх граніцах нашай радзімы.

Гэтых перамог беларускі народ дабіўся пад кіраўніцтвам большэвіцкай партыі.

Каму дорага заваяваная ў баях свабода беларускага народа, хто імкнецца да таго, каб Совецкая Беларусь і надалей была квітнеючай, культурнай, свабоднай соцыялістычнай рэспублікай, хто імкнецца да таго, каб яна расла і развівалася, хто імкнецца да таго, каб яна і надалей з'яўлялася грозным і непрыступным для германа-польскіх фашысцкіх полчышчаў фарпостам соцыялізма, той будзе галасаваць за партыю большэвікоў, за кандыдатаў сталінскага блока комуністаў і беспартыйных.

За нашымі пагранічнымі слупамі прадаўжае пясцерпна пакутваць пад гнётам польскага фашызма тая частка беларускага працоўнага народа, якая асталася на тэрыторыі, акупіраванай фашысцкай белапанскай Польшчай. Каты і злейшыя ворагі беларускага працоўнага народа, верныя слугі германскага фашызма, польскія паны і капіталісты давялі працоўных Заходняй Беларусі, як і ўсёй Польшчы, да крайняга абнішчання і вымірання. А ў БССР, як і ва ўсім Совецкім Саюзе, назаўсёды ліквідаваны капіталістычная сістэма гаспадаркі і эксплаататарскія класы. У БССР, як і ва ўсім Совецкім Саюзе, назаўсёды ліквідавана прыватная ўласнасць на прылады і сродкі вытворчасці і навекі знішчана эксплаатацыя чалавека чалавекам. У БССР, як і ва ўсім Совецкім Саюзе, пабудаван соцыялізм.

Гэтай сусветна-гістарычнай перамогі беларускі народ сумесна з народамі ўсяго Совецкага Саюза дабіўся пад кіраўніцтвам партыі большэвікоў.

Каму ненавісны злейшыя ворагі і каты беларускага народа—польска-германскія фашысты, каму ненавісна панска-памешчыцкае ярмо, жандармская нагайка і капіталістычная эксплаатацыя, хто імкнецца да таго, каб працоўныя БССР назаўсёды былі свабодны ад падвойнага гнёту каланіяльнага прыгнечання, той будзе галасаваць за партыю большэвікоў, той будзе галасаваць за кандыдатаў сталінскага блока комуністаў і беспартыйных.

Перамога соцыялізма ў СССР і правядзенне ленінска-сталінскай нацыянальнай палітыкі забяспечылі ператварэнне БССР з каланіяльнай краіны, амаль пазбаўленай прамысловасці і з канчаткова разбуранай вайной адсталай сельскай гаспадаркай, у перадавую індустрыяльна-калгасную соцыялістычную рэспубліку з першакласнай прамысловасцю і магутнай калектывізаванай соцыялістычнай сельскай гаспадаркай, аснашчонай перадавой тэхнікай.

За годы совецкай улады ў БССР створана магутная энергетычная база: толькі адна Асінаўская электрастанцыя ў 1937 годзе выпрацавала электраэнергіі ў 33 разы больш, чым усе электрастанцыі дарэволюцыйнай Беларусі. У БССР створана магутная тарфяная, хімічная і дрэваапрацоўчая прамысловасць, занава створаны заводы машына-і станкабудаўніцтва, створана буйная швейная, скураная, трыкатажная і харчовая прамысловасць, пабудавана велізарная, з першакласным абсталяваннем, фабрыка штучнага шоўку. На палях БССР працуюць каля дзесятка тысяч трактароў, больш тысячы камбайнаў, тысячы малатарань, ільнацерабілак, ільнаапрацоўваючых машын, грузавікоў, бульбакапалак і саджалак. Гэта магутная тэхніка аблягчае працу, нябачана падымае яе прадукцыйнасць і з'яўляецца магутным сродкам павышэння матэрыяльна-бытавога і культурнага ўзроўню працоўных.

Гэтыя перамогі беларускі народ заваяваў пад кіраўніцтвам партыі большэвікоў.

Хто імкнецца да таго, каб наша соцыялістычная індустрыя працвітала і надалей, хто імкнецца да таго, каб нашы калгасы і соўгасы і ў далейшым працвіталі, той будзе галасаваць за партыю большэвікоў, той будзе галасаваць за кандыдатаў сталінскага блока комуністаў і беспартыйных.

У вялікай Сталінскай Канстытуцыі і ў створанай на яе аснове — Канстытуцыі Беларускай ССР, як непахісны закон соцыялізма запісана правы ўсіх грамадзян на працу, на адпачынак, на забеспячэнне ў старасці. Беззваротна адышлі ў мінулае немінучыя спадарожнікі капіталізма— беспрацоўе, нішчата, няўпэўненасць у заўтрашнім дні шырокіх мас працоўных. Няўхільна і штодзенна падымаецца ў нашай соцыялістычнай краіне матэрыяльны добрабыт працоўных. Беспрацоўе, нішчату і нястачы наш народ знішчыў пад кіраўніцтвам партыі большэвікоў

Хто імкнецца да таго, каб нішчаце і беспрацоўю і надалей не было месца на нашай зямлі, хто імкнецца да таго, каб і далей няўхільна ўзрастаў матэрыяльна-бытавы ўзровень працоўных, той будзе галасаваць за партыю большэвікоў, той будзе галасаваць за кандыдатаў сталінскага блока комуністаў і беспартыйных.

Беларускі селянін да перамогі совецкага ладу—бяднейшы з бедных, абяздолены з абяздоленых, бяспраўны з бяспраўных. Нішчата, суцэльная непісьменнасць, голад, хваробы панавалі ў беларускай вёсцы. Царскі чыноўнік, жандарм, польскі пан, рускі і беларускі памешчык і кулак-кровасос выціскалі з працаўнікоў-сялян апошнія сокі, асуджаючы на выміранне беларускую вёску. Совецкая ўлада ліквідавала памешчыкаў і кулакоў і навекі выгнала з беларускай зямлі злейшых ворагаў беларускага народа—польскіх паноў. Совецкая ўлада перадала сялянам Беларусі да 8 мільёнаў гектараў памешчыцкіх, царкоўных і казённых зямель у вечнае і бясплатнае карыстанне. Перамога калгаснага ладу ў беларускай вёсцы назаўсёды вызваліла сялянства БССР ад нішчаты і забяспечыла яму культурнае і заможнае жыццё, узровень якога няўхільна павышаецца.

У БССР ужо аб'яднана ў калгасы 88 проц. усіх сялянскіх гаспадарак. Гістарычныя рашэнні СНК СССР і ЦК ВКП(б) «Аб забароне выключэння з калгасаў», «Аб няправільным размеркаванні даходаў у калгасах», «Аб падатках і іншых абавязацельствах у адносінах аднаасобных гаспадарак», меры, якія прымаюцца нашым урадам па сцягванню хутароў,—усё гэта мерапрыемствы, накіраваныя на далейшы ўздым добрабыту беларускай калгаснай вёскі.

Упэўнена і спакойна глядзіць беларускі селянін-працаўнік у свой заўтрашні дзень. Упэўнена і спакойна рыхтуецца ён у гэтыя гістарычныя перадвыбарчыя дні да сустрэчы багатага калгаснага ўраджаю. Чэсная праца калгасе — галоўны залог шчаслівага, радаснага і заможнага жыцця калгасніка, галоўны залог шчаслівага будучага яго дзяцей.

Шчаслівае, радаснае, заможнае жыццё беларускі селянін-працаўнік заваяваў у саюзе з рабочым класам, пад кіраўніцтвам партыі большэвікоў.

Хто хоча далейшага росту заможнасці і добрабыту працоўных, хто хоча, каб няўхільна ўзрастаў кошт калгаснага працадня, той будзе галасаваць за партыю большэвікоў, той будзе галасаваць за кандыдатаў сталінскага блока комуністаў і беспартыйных.

Да перамогі совецкага ладу беларускі народ быў амаль цалкам непісьменным. У Совецкай Беларусі непісьменнасць у асноўным ліквідавана. Права на асвету запісана ў вялікай Сталінскай Канстытуцыі і ў створанай на яе аснове Канстытуцыі Беларускай ССР. З года ў год расце сетка школ па рэспубліцы. У БССР зараз працуе 6 998 школ, дзе дзеці працоўных навучаюцца на роднай мове, аб чым да перамогі пролетарскай рэволюцыі беларускі народ і марыць не мог. Совецкая Беларусь мае сваю Акадэмію навук, дзесяткі вышэйшых навучальных устаноў, свае выдавецтвы, тэатры, клубы, бібліятэкі. Пышным цветам расцвітаюць мастацтва і культура беларускага народа — нацыянальныя па форме, соцыялістычныя па зместу. З невычарпальнай крыніцы, з самай гушчы народных мас наша навука, літаратура, мастацтва чэрпаюць усё новыя і новыя таленты. Совецкая ўлада стварыла працоўным усе ўмовы для развіцця іх дараванняў, для ўдасканалення іх талентаў.

Гэта ўсё здабыта беларускім народам пад кіраўніцтвам партыі большэвікоў.

Хто імкнецца да далейшага росквіту культуры і асветы, навукі і мастацтва вызваленага беларускага народа, хто імкнецца да далейшага росту і выяўлення талентаў і дараванняў, той будзе галасаваць за партыю большэвікоў, той будзе галасаваць за кандыдатаў сталінскага блока комуністаў і беспартыйных.

Ворагі народа — трацкісцка-бухарынскія і буржуазна-нацыяналістычныя агенты фашызма, верныя псы германа-польскага, латышскага і японскага фашызма—прабавалі адабраць у беларускага народа яго заваяванні, прабавалі адторгнуць БССР ад брацкіх рэспублік Совецкага Саюза, прабавалі вярнуць беларускі народ у стан каланіяльнага рабства, нішчаты, голаду, цемры і вымірання. Для гэтага яны падрывалі магутнасць нашай прамысловасці і сельскай гаспадаркі, яны арганізоўвалі і рыхтавалі дыверсіі на нашых заводах і фабрыках, на нашых чыгунках і ў сельскай гаспадарцы. Яны заражалі нашых дзяцей, яны пускалі пад адкос нашы паязды і вайсковыя эшалоны, яны атручвалі нашу жывёлу і палілі нашу соцыялістычную маемасць, яны скажалі совецкія законы, яны шкодзілі ўсюды і ўсялякімі сродкамі.

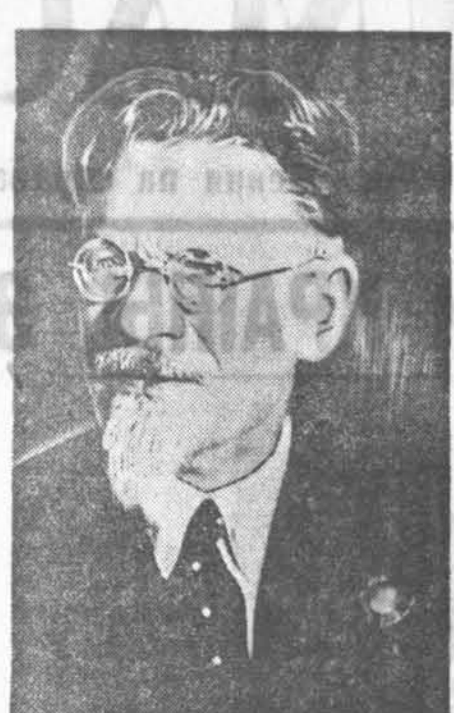
Па асабістай ініцыятыве вялікага **Сталіна** наша слаўная совецкая разведка, кіруемая верным сынам нашай партыі Нікалаем Іванавічам Ежовым, пры поўным і беззаветным падтрыманні ўсяго совецкага народа, разграміла, прадаўжае граміць і разгроміць да канца змяіныя гнёзды ворагаў. Ніякая маскіроўка, ніякае двурушніцтва не выратуюць ворагаў совецкага народа ад караючай рукі органаў дыктатуры рабочага класа. Рэволюцыйная класавая пільнасць усяго совецкага народа забяспечыць нашай слаўнай разведцы магчымасць выкрыць і знішчыць кожнага, хто насмее падняць подлую лапу на вялікія заваяванні совецкага народа.

Спецыяльным рашэннем СНК СССР і ЦК ВКП(б) ад 2 чэрвеня 1937 года нашай рэспубліцы аказана каласаль-

(Працяг на 2-й стар.)

Няхай жыве вялікая большэвіцкая партыя ЛЕНІНА-СТАЛІНА!

ЗВАРОТ

Цэнтральнага Камітэта комуністычнай партыі (большэвікоў) Беларусі да ўсіх выбаршчыкаў, рабочых, работніц, сялян і сялянак, да Чырвонай арміі і совецкай інтэлігенцыі

(Працяг. Пачатак на 1 стар.)

вая дапамога ў справе ліквідацыі вынікаў шкодніцтва: калгасам перадана 230.000 гектараў зямлі за кошт 138, па-шкодніцку арганізаваных нацыянал-фашыстамі соўгасаў, ліквідаваных па рашэнню СНК СССР і ЦК ВКП(б); калгасам перадана ў вечнае карыстанне 480.000 гектараў лесу, на 300.000 гектараў скарочана пасеўнае заданне на 1938 год, якое ў мінулым было па-шкодніцку завышана нацыянал-фашыстамі, зніжаны нормы мяса-і малакопаставак, спісан рад нядоімак з калгаснікаў і аднаасобнікаў, зацверджаны асобыя ільготы для аднаасобнікаў, якія ўступаюць у калгасы, створаны 60 новых МТС для абслугоўвання калгасных палёў.

Разгром фашысцка-дыверсійных, трацкісцка-бухарынскіх і нацыянал-фашысцкіх банд і дапамога ў справе ліквідацыі вынікаў шкодніцтва арганізаваны і праведзены партыяй большэвікоў. Але барацьба яшчэ не скончана. Мы ні на мінуту не маем права забываць указанняў правадыра нашай партыі таварыша Сталіна аб тым, што «пакуль існуе капіталістычнае акружэнне, будуць існаваць у нас шкоднікі, шпіёны, дыверсанты і забойцы, засылаемыя ў нашы тылы агентамі замежных дзяржаў». Толькі пастаянная рэволюцыйная класавая пільнасць забяспечыць нам поўную перамогу над ворагамі народа, забяспечыць нам поўнае іх знішчэнне.

Хто імкнецца да хутчэйшай ліквідацыі вынікаў шкодніцкай работы выкрытых здраднікаў — ворагаў народа, хто хоча паскорыць далейшы ўздым добрабыту беларускага працоўнага народа, хто хоча, каб наша разведка ў найкарацейшы тэрмін выкарчавала з усіх нор і шчылін варожых паследышаў, куды-б яны ні прабавалі схавацца,— той будзе галасаваць за партыю большэвікоў, той будзе галасаваць за кандыдатаў сталінскага блока комуністаў і беспартыйных.

Цяжкай і бязрадаснай была доля беларускіх працоўных пры царызме, але цяжэйшай і бязрадаснейшай была доля беларускай жанчыны. Непасільная праца, бяспраўе ды рэлігійны дурман—вось яе ўдзел у мінулым. Толькі ў рэзультаце перамогі пролетарскай рэволюцыі жанчына стала поўнапраўным грамадзянінам і свабодным членам працоўнай сям'і. Сёння беларуская жанчына нароўні з мужчынам будуе соцыялізм, удзельнічае ў кіраванні дзяржавай, прыкладае свае сілы і здольнасці ва ўсіх галінах чалавечай дзейнасці. Мы маем беларускіх жанчын не толькі на кіруючых пастах рэспубліканскага маштаба, але і ў вярхоўным органе ўлады Саюза ССР. Толькі ў нашай краіне жанчыне забяспечана шчаслівае і радаснае мацярынства, толькі ў нашай краіне правы мацеры і дзіцяці ахоўваюцца совецкімі законамі, толькі ў нашай краіне дзеці забяспечаны і сагрэты сталінскімі клопатамі аб іх.

Гэтыя поспехі наш народ заваяваў пад кіраўніцтвам партыі большэвікоў.

Хто імкнецца, каб наша жанчына і ў далейшым была свабоднай і поўнапраўнай ва ўсіх галінах народнай гаспадаркі і дзяржаўнага кіравання, хто імкнецца, каб нашым дзецям было забяспечана шчаслівае і радаснае будучае, той будзе галасаваць за партыю большэвікоў, той будзе галасаваць за кандыдатаў сталінскага блока комуністаў і беспартыйных.

Беларусь пры царызме была краінай нацыянальнага гнёту і розні, была мяжой яўрэйскай аседласці, краінай яўрэйскіх пагромаў і каланіяльнага рабства. Толькі пасля перамогі Вялікай Кастрычніцкай соцыялістычнай рэволюцыі ўсе нацыянальнасці, якія насяляюць Совецкую Беларусь, атрымалі сапраўдную роўнасць. Толькі ў Совецкім Саюзе канчаткова ліквідавана ўзаемнае недавер'е паміж народамі і на яго месца прышло ўзаемадавер'е, узаемапавага і брацкае супрацоўніцтва. Беларускі народ толькі пасля перамогі пролетарскай рэволюцыі вышаў са стану каланіяльнага рабства, атрымаўшы сваю дзяржаўнасць, і пры дапамозе ўсіх брацкіх рэспублік, і ў першую чаргу пры дапамозе вялікага рускага народа, адваяваў і зараз умацоўвае сваё шчасце.

Гэтая сусветна-гістарычная перамога атрымана пад кіраўніцтвам партыі большэвікоў.

Хто не хоча звароту нацыянальнага прыгнечання і каланіяльнага рабства, хто імкнецца да далейшага ўмацавання вялікай дружбы народаў Совецкага Саюза, той будзе галасаваць за партыю большэвікоў, той будзе галасаваць за кандыдатаў сталінскага блока комуністаў і беспартыйных.

Вялікі перамогі, заваяваныя нашай радзімай — Саюзам Совецкіх Соцыялістычных Рэспублік. Яны напаўняюць сэрцы нашых прыяцеляў за совецкімі граніцамі надзеяй і ўпэўненасцю ў будучых перамогах над капіталам. Лютую нянавісць і шалёную злабу выклікаюць перамогі Краіны соцыялізма ў лагеры нашых ворагаў. СССР знаходзіцца ў капіталістычным акружэнні. Урад Саюза ССР, Цэнтральны Камітэт ВКП(б), наш правадыр і настаўнік таварыш Сталін прымаюць усе меры па ўмацаванню нашай радзімы, да прывядзення яе ў поўную баявую гатоўнасць на выпадак ваеннага нападу імперыялістаў, спалучаючы гэтую работу з мудрай і мірнай міжнароднай палітыкай. Пад асабістым, непасрэдным і штодзенным кіраўніцтвам таварыша **Сталіна** наш народ стварыў, выпеставаў і аснасціў першакласнай тэхнікай першую ў свеце, сапраўды народную, Рабоча-Сялянскую Чырвоную Армію, на чале якой стаіць верны вучань вялікага **Сталіна** — першы маршал Совецкага Саюза, наш дэпутат у Вярхоўны Совет СССР ад Менскай выбарчай акругі таварыш **Клімент Ефрэмавіч Варашылаў.** Чырвоная Армія ў любую мінуту гатова абрушыць на ворага ўсю сакрушальную магутнасць свайго ўдару і разграміць ворага на той тэрыторыі, адкуль ён рыскне напасці на нашу соцыялістычную бацькаўшчыну. Нашы граніцы днём і ноччу, у маразы і летнюю спякоту ахоўваюць зоркія вартавыя — верныя сыны свайго народа — чырвоныя пагранічнікі. Нашы перамогі, магутнасць нашай Рабоча-Сялянскай Чырвонай Арміі і совецкай разведкі і наша мірная палітыка забяспечваюць мір для народаў Совецкага Саюза. Незалежнасць і мір беларускаму народу могуць быць забяспечаны толькі і адзіна ў саюзе з брацкімі совецкімі соцыялістычнымі рэспублікамі, толькі і адзіна ў складзе СССР.

Поспехі ў барацьбе за мір і незалежнасць нашай соцыялістычнай радзімы заваяваны народамі СССР і ў іх ліку беларускім народам, пад кіраўніцтвам партыі большэвікоў.

Хто не хоча новай імперыялістычнай вайны, хто хоча і далей мірна працаваць на карысць і ўмацаванне нашай радзімы, хто хоча, каб баявая магутнасць нашай роднай Рабоча-Сялянскай Чырвонай Арміі і совецкай разведкі ўзрастала і надалей, той будзе галасаваць за партыю большэвікоў, той будзе галасаваць за кандыдатаў сталінскага блока комуністаў і беспартыйных.

Вось такія заваёвы, такія справы і вынікі барацьбы нашага народа, якім кіруе партыя большэвікоў, у якой слова ніколі не разыходзіцца са справай і абяцанні якой ніколі не ператвараюцца ў пусты гук.

Вось чаму партыя большэвікоў упэўнена разлічвае на давер'е народа ў надыходзячых выбарах у Вярхоўны Совет Беларускай ССР. Вось чаму Цэнтральны Камітэт комуністычнай партыі (большэвікоў) Беларусі мае права спадзявацца, што выбаршчыкі будуць аднадушна галасаваць за кандыдатаў сталінскага блока комуністаў і беспартыйных.

Таварышы выбаршчыкі, будзем дастойны свайго першага кандыдата ў дэпутаты Вярхоўнага Совета БССР — таварыша **Сталіна!**

ЦК КП(б)Б заклікае ўсіх выбаршчыкаў з'явіцца ўсім, як адзін, 26 чэрвеня 1938 года да выбарчых урнаў для выбараў дэпутатаў Вярхоўнага Совета БССР.

ЦК КП(б)Б заклікае ўсіх комуністаў і спачуваючых галасаваць за беспартыйных кандыдатаў з такой-жа аднадушнасцю, з якой яны абавязаны галасаваць за кандыдатаў-комуністаў.

ЦК КП(б)Б заклікае ўсіх беспартыйных выбаршчыкаў галасаваць за кандыдатаў-комуністаў з такой-жа аднадушнасцю, з якой яны будуць галасаваць за беспартыйных кандыдатаў.

Не павінна быць, і ЦК КП(б)Б спадзяецца, што не будзе ні аднаго выбаршчыка, які не скарыстае свайго пачэснага права выбіраць дэпутатаў у вярхоўны орган сваёй ордэнаноснай рэспублікі.

Не павінна быць, і ЦК КП(б)Б спадзяецца, што не будзе ні аднаго актыўнага грамадзяніна, які-б не зрабіў усё, што ад яго залежыць, каб садзейнічаць удзелу ўсіх, без выключэння, выбаршчыкаў у выбарах Вярхоўнага Совета БССР, які-б не зрабіў усё, што ад яго залежыць для забеспячэння паспяховага правядзення выбараў.

Дзень 26 чэрвеня 1938 года павінен стаць днём вялікага свята ўсіх працоўных БССР, днём таржаства соцыялістычнага дэмакратызма, днём яшчэ большага згуртавання працоўных вакол сваёй большэвіцкай партыі, вакол вялікага, нікім непераможнага сцяга **Маркса—Энгельса—Леніна — Сталіна.**

Няхай жыве наша магутная соцыялістычная радзіма— Саюз Совецкіх Соцыялістычных Рэспублік!

Няхай жыве Сталінская Канстытуцыя!

Няхай жыве вялікая дружба народаў і ленінска-сталінская нацыянальная палітыка!

Няхай жыве сталінскі блок комуністаў і беспартыйных у надыходзячых выбарах вярхоўнага органа ўлады ў БССР!

Няхай жыве совецкая ўлада!

Няхай жыве ордэнаносная соцыялістычная Беларуская рэспубліка — неадрыўная частка вялікага Совецкага Саюза, грозны фарпост соцыялізма на заходніх граніцах СССР!

Няхай жыве вялікая большэвіцкая партыя Леніна— Сталіна!

Няхай жыве першы кандыдат беларускага народа вялікі правадыр і настаўнік працоўных усяго свету, геніяльны творац чалавечага шчасця, наш бацька і друг— Іосіф Вісарыёнавіч СТАЛІН!

Цэнтральны Камітэт Комуністычнай Партыі (большэвікоў) Беларусі

ЗА СТАЛІНА УСЕ ГАЛАСУЕМ

Іскрацца над намі Крэмлёўскія зоры,
Святлом іх агністым абняты прасторы—
Узгоркі, лясы, і сады, і даліны
Вялікай свабоднай Совецкай краіны.
Здаецца, ярчэй яны сёння заззялі...
Па-чэрвеньску ясна ўсміхаюцца далі.
Ружовіцца ранне. Выходзім мы з хаты,
А кожны ўсхвалёван, а кожны ўзняты.
Звініць наша радасць, як дзень маладая,
Як майскае сонца, высока шугае.
У гомане звонкім і вуліцы й плошчы,
І вецер сцягі над дамамі палошча.
Падумай, як добра тахою парою
На выбары крочыць усёй грамадою,
Хлапцы і дзяўчаты... Сівыя дзядулі—
Аб шчасці такім не гадалі, не чулі.
Ніколі нам дня не забыці такога—
За Сталіна—бацьку свайго дарагога
Нясём галасы, як здабытую славу
У бойках суровых за нашу дзяржаву.
Ен—наша жыццё і яму мы аддавы,
Ен знішчыў навечна няволі кайданы.
У пух і ў прах усё былое развеяў,
Зямлю гэту зернем скрозь чыстым засеяў.
...З калгасаў, і фабрык, і школ, і заводаў
Да выбарчых урнаў прыходзяць народы,
Ідуць і ідуць адусюль безупынку—
Свае бюлетні апускаюць у скрынкі.
Жаданне адно і адзіная мэта:
Свой голас з любоўю аддаць за Советы.
Няхай яны зоркай над светам красуюць,—
За Сталіна роднага ўсе галасуем!

Б. САСНОЎСКІ.

Песня пра друга Сталіна

Між Ер-Назарам і шумнай Масквой
Грэбні Уральскіх гор.
Стэпы, лугі з ізумруднай травой,
Волга, зяючая бірузой,
Яшмавы бляск вазёр.

Калі-б сабраць з верблюдоў караван
І, на гарбатай спіне
Ехаць ў Маскву праз расу і туман,—
Лёс праклінаць-бы мне.

Здохлі-б усе мае верблюды,
Дождж-бы размыў сляды,
Я-б пакінуў аул маладым,
Прыехаў ў Маскву сівым...

Ды не сядлаў я сабе верблюдоў
І скакуна не сядлаў.
Лягчэй жургі над каўром палёў
Поезд мяне імчаў.

Хвалі беглі ў густой траве
І ў кветках стэповы прасцяг.
Поезд ад Алма-Аты к Маскве
Павёў машыніст-казах.

Поезд прышоў у час акурат,
Не запазніўся ён.
Твой, Кагановіч, магутны загад,
Слова твае — закон.

Армію смелых вядзеш за сабой,
Сталінец верны ты.
І семафор запылаў зарой,
Рэйкі ляглі, і над шызай вадой
Сталёвыя ўсталі масты.

А ў Казахстане, нібы скакуны,
Гулка, ў мільён капытоў
Турксіб — гарачы конь вараны —
Гудзе ў прасторах палёў.

А ў Казахстане цвіце душа,
Удзячная шпаркай яздзе
Ад светлага, быццам дзень, Балхаша
К чорнай Карагандзе.

Гэта ўсё справы тваёй галавы,
Праца дасціпных рук,
Смелы і моцны, як моцны львы,
Сталінскі верны друг!

У нетры зямлі я ў Маскве зайшоў,
У мармурнае метро.
Там, як ад казачных веяроў,
Плыве халадок вятроў.

Поезд падземны ляціць стралой,
Лесвіца рэчкай цячэ.
Лямпы ў палацы там пад зямлёй
Гараць сузор'яў ярчэй.

Не, ні ў адным з падлунных краёў
Сэрцы не пелі так!
Прад гэтым палацам—палацы князёў,
Як перад багатым — жабрак!

Ты, Кагановіч, метро ствараў,
Подвігі ты натхняў,
Першым рыдлёўку ты ў рукі ўзяў,
Нетры зямлі ты першым капаў,
Першым сігнал даваў...

Хай сілы ў табе расцвітаюць, як май,
Здароўем ты будзь багат,
Адроджаны люд на працу натхняй,
На большэвіцкую працу натхняй,
Малодшы Сталіна брат!

ДЖАМБУЛ.
Пераклаў А. У.

ЖДАНАВУ

Стаіць над вольнаю Нявой,
Як рэволюцыі салдат,
І зяе гордаю красой
Гранітны горад — Ленінград.
У дні, калі народ стаяў
Над прахам Кірава-байца, —
Сюды прышоў ты, клятву даў —
Зніштожыць подласць да канца.
Прынёс свой большэвіцкі гарт
І розум найвялікшы свой,
Пакляўся моцна — Ленінград
Зрабіць нязрушнаю сцяной.
І стаў свабодна прыгажун
Над Балтыкай, як вартавы,
Глядзіць спакойна на мяжу
З каменных берагоў Невы.
У светлу ноч, у ясны дзень
Шуміць, як вадаспад, рака
І слава з краю ў край ідзе
Пра Жданава—большэвіка.
У беларускі наш Совет
Таварыш Жданаў — кандыдат.
Квітней, расці ў граніт адзет
Магутны, слаўны Ленінград!

Алесь НЕЎСКІ.

ПЕСНЯ ПРА НАШАГА ДЭПУТАТА

Мой таварыш, мой верны таварыш.
Мы стаім на заставе з табой,
Як і я, ты ўсхвалёваны марыш
Аб хвіліне аб радаснай той, —
Калі ўсе сабярэмся на свята
На участак на выбарчы свой —
Выбіраць у Совет дэпутата
Аб'яднанай і дружнай сям'ёй.
Наш слаўны дэпутат
У Вярхоўны Урад —
Легендарны палкаводзец
Варашылаў Клім.
Мы ўсе за яго
За героя за народнага свайго
Галасы, як адзін, аддадзім!
Першы маршал, нарком наш любімы,
Ен начамі не спіць у Крэмлі,
Ен усё аддае для радзімы,
Каб народы спакойна жылі.
І яму мы ўручаем, як брату,
Наша шчасце і нашы правы.
Ганарымся сваім дэпутатам
Гэткім цвёрдым, як сам Рулявы.
Кожны выбаршчык рад
Што яго дэпутат —
Легендарны палкаводзец
Варашылаў Клім.
Мы ўсе за яго
За героя за народнага свайго
Галасы, як адзін, аддадзім!
Мы радзіме давалі прысягу
У непагоду і днём і ўначы
З варашылаўскай стойкай адвагай
Непрыступнасць граніц берагчы.
І калі груганы-супастаты
Мірнай працы парушаць спакой —
За любімым сваім дэпутатам
Нястрымана мы рушым у бой.
Толькі дай загад,
Наш таварыш і брат,
Легендарны палкаводзец
Варашылаў Клім, —
І з табою ў баю
За радзіму за свяшчэнную сваю,
Калі трэба, — жыццё аддадзім.

АНДРЭЙ УШАКОЎ.

УРАЧЫСТАСЦЬ БЕЛАРУСКАГА НАРОДА

Сёння выключны дзень у гісторыі беларускага народа. Упершыню за шматвяковае сваё існаванне беларускі народ будзе выбіраць свой сапраўды народны, сапраўды дэмакратычны соцыялістычны парламент.

У 6 гадзін раніцы з песнямі і аркестрамі да выбарчых урнаў пойдзе юная і магутная чалавечая лавіна. Тут будзе і стары пролетарый, які прайшоў праз тры рэволюцыі, і 90-гадовы калгаснік, які бачыў панаванне і падзенне трох цароў, і выдатны акадэмік, і 18-гадовая фізкультурніца.

Усе яны падыйдуць да выбарчых урнаў і на іх бюлетэнях агністымі літарамі будзе зззяць роднае, дарагое народу, дарагое ўсяму прагрэсіўнаму чалавецтву імя Іосіфа Вісарыёнавіча Сталіна. Наш народ у сваім сэрцы яшчэ і яшчэ раз горача падзякуе вялікаму правадыру за давер'е і павагу да беларускага народа, за клопаты аб яго дабрабыце, за вялікі гонар, які аказаў правадыр, згадзіўшыся балатыравацца ў Вярхоўны Совет Беларускай рэспублікі.

Галасуючы за вялікага і мудрага Сталіна, народ будзе галасаваць таксама за яго верных паплечнікаў і таварышоў:

за Вячэслава Міхайлавіча Молатава — главу ўрада самай магутнай краіны ў свеце;

за Лазара Майсеевіча Кагановіча — сталінскага наркома цяжкой прамысловасці і наркома транспарту, чалавека, які згуртоўваў большэвікоў Палесся на штурм самадзяржаўя, на штурм часовага ўрала ў 1917 годзе;

за Клімента Ефрэмавіча Варашылава — жыццё якога нагадвае песню. Верны паплечнік Сталіна, палкаводзец соцыялістычнай арміі, — яго геранчныя подвігі бязмерна блізкі беларускаму народу. Гэта ён гнаў польскую шляхту з беларускай зямлі, гэта ён быў і заўсёды застаецца вярнейшым другам нашага народа;

за Міхаіла Іванавіча Калініна, — старэйшага большэвіка з гвардыі Леніна — Сталіна, усесаюзнага старасту СССР;

за Андрэя Андрэевіча Андрэева;

за Анастаса Іванавіча Мікаяна;

за Андрэя Александравіча Жданава;

за бясстрашнага маршала совецкай разведкі Нікалая Іванавіча Ежова.

З вялікім энтузіязмам народ будзе галасаваць за кандыдатаў блока комуністаў і беспартыйных, за лепшых сыноў і дочак радзімы, за выдатных стаханаўцаў, за мужных трактарыстаў, за геранчных пагранічнікаў і байцоў Чырвонай Арміі, за акадэмікаў, пісьменнікаў, кампазітараў.

Стары рабочы-стаханавец, які бачыў многае за сваё жыццё, возьме бюлетэнь з прозвішчам правадыра і ў нямногія хвіліны, калі ён урачыста панясе свой бюлетэнь да выбарчай урны, перад ім устане яго жыццё, жыццё яго краіны, жыццё беларускага народа.

Ен успомніць праклятае мінулае: свіст бізуноў на целе рабочых і сялян, галодных і голых дзяцей, жабрачы край, у якім была забаронена родная мова і культура. Ен успомніць барыкады 1905 года, нацыянальна-вызваленчую барацьбу народа, пераможную рэволюцыю Кастрычніка 1917 года пад кіраўніцтвам партыі Леніна — Сталіна.

Ен успомніць здзекі нямецкіх і белапольскіх акупантаў.

Перад яго вачыма ўстане сонечнае сучаснае Совецкай Беларусі. Магутныя фабрыкі і заводы, шумлівыя жыты на палях, юная прыгажосць нашай моладзі, шчаслівы смех дзетвары — і сэрца яго заб'ецца вялікай любоўю да бацькі і настаўніка беларускага народа, да вялікага Сталіна. Гэта пад яго кіраўніцтвам, пры братняй дапамозе вялікага рускага народа край наш стаў квітнеючым. Гэта яго мудрая Канстытуцыя запісала права працоўнага чалавека на ўладанне ўсімі багацццямі радзімы.

Гэта ён, вялікі Сталін,ператварыў Совецкую Беларусь у непрыступную крэпасць абароны, праз граніцу якой не прапаўзе ні адзін фашысцкі гад. Гэта пад яго, вялікага Сталіна, кіраўніцтвам слаўныя наркамунутдзелаўцы на чале з Н. І. Ежовым выкрылі і выкрываюць, знішчылі, знішчаюць і будуць знішчаць змяіныя гнёзды трацкісцка-бухарынскіх і нацыянал-фашысцкіх шпіёнаў і шкоднікаў. Ахоплены пачуццём замілавання, беларускі народ з гордасцю будзе галасаваць за вялікага Сталіна.

Сёння, 26 чэрвеня, вялікія совецкія народы, аб'яднаныя шматвяковай сардэчнай дружбай, пойдуць выбіраць дэпутатаў у Вярхоўныя Советы сваіх рэспублік. Яны прадэманструюць сваю згуртаванасць вакол комуністычнай партыі, вакол вялікага сцяга Маркса — Энгельса — Леніна — Сталіна, прадэманструюць дружбу народаў Совецкага Саюза, іх адзіную волю і імкненне да канчатковай пабудовы комуністычнага грамадства, да выкарчавання ўсіх ворагаў совецкага народа.

Сярод кандыдатаў блока комуністаў і беспартыйных будуць балатыравацца і лепшыя прадстаўнікі совецкай навукі і культуры. Сярод іх такія выдатныя дзеячы рускай культуры, як В. Барсава, М. Кальцоў, украінскі паэт Паўло Тычына. Беларускі народ будзе галасаваць за таварышоў Багатырова і Туранкова.

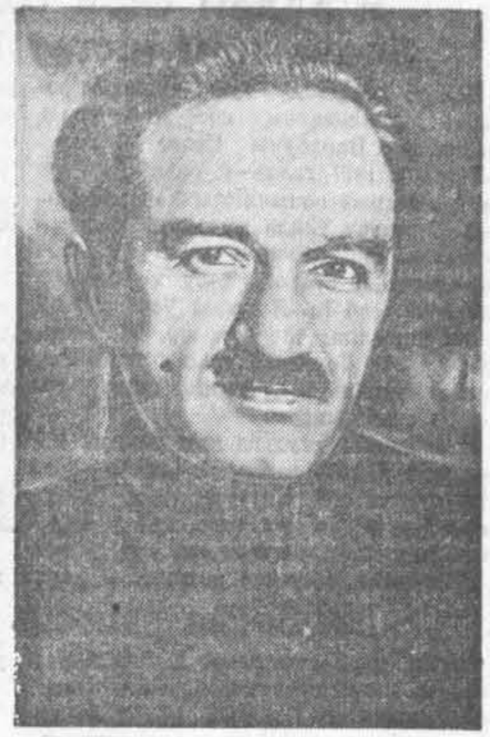
Абранне дэпутатамі Вярхоўнага Совета дзеячоў культуры і літаратуры пакажа ўсяму свету, якой павагай абкружана мастацтва і літаратура совецкім народам, большэвіцкай партыяй і таварышам Сталіным.

Няхай жыве непераможны блок комуністаў і беспартыйных.

Няхай жыве вялікі Сталін!

НЯХАЙ ЖЫВЕ СТАЛІНСКІ БЛОК КОМУНІСТАЎ І БЕСПАРТЫЙНЫХ!

МОЛАТАВУ

Паглядзіце, як мірна гараць нашы пяціканцовыя крэмлёўскія зоры. Іх святло далёка і ўпэўнена свеціць

В. М. МОЛАТАЎ.

Калісьці народы ў легендах сваіх
Аб зорах нягаснучых марылі,
Шукалі ў гарах самацветаў жывых,
Што ззялі-б зарой над абшарамі.

У грозных баях,
навальнічных баях
Жыццё здабывалі мы новае.
Як сімвал свабоды,
як радасці сцяг,—
Так зоры гараць рубіновыя.

Выходжу я ў летнюю ясную ноч
І свецяць мне зоры любімыя.
Далёка,
далёка святло іх відно
Над нашаю мірнай радзімаю.

А будзе патрэбна, —
зноў пойдзем у бой
І шчасце сваё абаронім мы!
Гараць нашы зоры над цэлай зямлёй,
Як сонцы ўстаюць над мільёнамі.

Мы помнім вялікія словы твае
Пра зор нашых сілу і моладасць.
Цябе мы пашлём у Вярхоўны Совет,
Любімы наш сталінец Молатаў!

ЭДЗІ АГНЯЦВЕТ.

ЛЮБІМЕЦ НАРОДА

Ен часта наведвае нашыя сёлы,
Прымежнай зямлі гарады,
Заўсёды жартлівы, заўсёды вясёлы,
Здаецца, зусім малады.

Прыедзе, абходзіць палеткі
У дзённую пору, у ціш;
Сарве прыдарожную кветку
Ці знойдзе у жыце спарыш;

У гордых дзядзькоў запытае,
Хоць добры і сам гаспадар,
Што лета аратым вяшчае,
Што шле ім прырода у дар;

Як часта дажджы залатыя
Былі ад пачатку вясны?
А, можа, пасевы густыя
З'ядаюць парой туманы?

Адказваюць дзядзькі тады так:
— Хапае дажджу і расы!

Высокае, роўнае жыта
Згінае свае каласы.

Прыпшчураным вокам Калінін
Зірне на багаты загон,
Ніяк той загон не акіне —
Скрозь жыта, пшаніца ды лён;

Па просьбе дзядзькоў самасею
Закурыць для спробы падчас...
З сялянамі радам ідзе ён,
Ідзе, аглядае калгас.

А ў вёсцы збіраюцца людзі,
Гамонка ў натоўпе чуваць:
— Гасця дарагога мы будзем
Ад шчырага сэрца вітаць!

Так шле Вам, таварыш Калінін,
Народ беларускі прывет,
Вас, вернага сына краіны,
У свой выбірае Совет.

МІХАСЬ КАЛАЧЫНСКІ.

ПЕСНЯ ПРА ЕЖОВА

Удар, гарманіст, па ладах,
Падхопім мы песню дружна —
Пра славу народа свайго,
Геройства, адвагу і мужнасць.

І лепшую песню спяём
Пра наша вялікае свята,
Пра Сталінскі мудры закон,
Пра першых сваіх кандыдатаў.

Удар, гарманіст, па ладах,
Каб ногі ў нас самі скакалі,
Каб цешыўся намі душой
Наш родны, любімы наш Сталін.

Удар, гарманіст, па ладах,
Будзь песня, як сокал, крылатай.
Аддасць галасы Беларусь
За слаўных сваіх кандыдатаў.

Ежова пашлём у Совет,
Адданага сына народа,
Совецкай разведкі красу,
Чырвоных граніц ваяводу.

Ен Сталіна мудрага друг,
Ен любіць, як Сталін, радзіму.

Ежову свае галасы
Усе, як адзін, аддадзім мы.

Выкурвае з шчылін і дзір
Ен гадаў і змей ядавітых,
Вартуе краіны спакой
Ад зграі фашысцкіх бандытаў.

Ежоў — гэта меч і агонь,
Граніцы совецкае вочы.
Не дарма фашысты яго
Душой ненавідзяць воўчай.

Разблытаў ён змеяў клубок,
Што мецілі ў нашае сэрца,
Народам Ежоў паказаў,
Кім Горкі вялікі усмерчан.

Ен зорка стаіць на пасту
Рэспублік, прымежных кардонаў.
Шануе і любіць яго
Радзімы народ шматмільённы.

Ен Сталіна мудрага друг,
Ен любіць, як Сталін, радзіму.
Ежову свае галасы
Усе, як адзін, аддадзім мы.

АНАТОЛЬ АСТРЭЙКА.

МЫ З ПЕСНЯЙ ШЧАСЛІВАЙ...

Звіняць урачыста
Гармоні і зурны.
Я з песняй шчаслівай
Падходжу да урны,
Каб здзейсніць жаданне
Народа ўсяго,
Свой голас я сёння
Аддам за таго,
Хто радасць людскую
Акрыліў, узвеяў, —
Баец непахісны
Таварыш Андрэеў.
Ен сталінец лепшы,
Мужнеў у баях,
Падполля глыбокага
Ведае шлях.
Хто банды на Урале,
Як ветрам, развеяў
Вам горы адкажуць:
— Таварыш Андрэеў.
Ен руды уральскія
Сам здабываў,
Гіганты заводы
У гарах будаваў.
У бойках смяртэльных
Вайны грамадзянскай
Быў лепшым байцом
У Рабоча-Сялянскай,
І Сталіну стаў ён
Саратнік і брат...
У Совет у Вярхоўны
Ен наш дэпутат.
Іграйце-ж урачыста,
Гармоні і зурны!
Хай нашыя песні
Імчацца, як буры.
Аб нашым прыволлі
Хай чуе ўвесь свет:
Андрэеў — абраннік
У Вярхоўны Совет!

СЯРГЕЙ РОЗУМ.

ПРАМОВА НАРКОМА

Заціх вітанняў гул... Нарком
Спакойна вышаў на трыбуну,
загаварыў.
Патокам бурным
Прад дэлегатамі плылі
Багацці сонечнай зямлі:
Хлябы, з пшаніцы пірагі,
Плады садоў і вінаграды, —
Усё, чым край наш дарагі
Бязмерна поўны і багаты;
Чым славяцца падножжы гор,
Абшары стэпаў Казахстана,
І рускае зямлі прастор,
І долы сонечнай Ферганы;
Чым перапоўнены сады,
Лясы таежныя густыя,
Глыбіні морскае вады,
Азёры нашы залатыя;
Аб чым пяюць ашуг, акын,
Што славяць песнямі паэты, —
І гэта ўсё большэвікі
Далі табе, мой край Советаў!
Ен гаварыў. Крэмлёўскі зал
Сачыў, закованы ў маўклівасць,
І слухаў, што нарком казаў...
І — раптам хваляю імклівай
Узпрогнуў ад авацый зал.
— Вайны суровай блізкі час
Спаткаць наш край гатовы.
Змагайцеся-ж, каб заўжды ў нас
Было ўсяго ўдоваль!
Так, як нарком, кажу вам я,
Так патрабуе Сталін.
Прамову скончыў Мікаян.
Народаў дружная сям'я,
Краіна слаўная мая
Яму ў адказ рукапляскалі.

КАНСТАНЦІН ЦІТОЎ.

ЗА СТАЛІНА ПАДАМ СВОЙ ГОЛАС

Як вясёлка каляровая ўгары,
што стаіць у небе гордаю дугою,—
высіцца над светам яснай, дарагою
Бацькаўшчына наша новае пары:
на зары
вінаграднай абцяжарана вагою.
Нібы колеры вясёлкі, што цвітуць,
зіхацяць у паасобку і ўсе разам,—
Так узнятыя нябачаным экстазам
нашы братнія рэспублікі ідуць—
найграюць
і дамброю, і бандураю, і сазам.
О, краіна, поўна шчасця, малада, —
над табою-ж зоркі, месячык і сонца!
Ты па-новаму спрадаеш валаконца:
У нас багацце—хлеб, і вугаль, і руда...
Зніклі ліха і бяда—
ззяе ўсмешкай яснай кожнае ваконца.
О, радзіма, велічны Саюз краін,
У табе-ж краса таіцца невымоўная!
У ногу йдзе сям'я народаў многамоўная:
росіянін, украінец, армянін,
І шчаслівы яны ў прады, як адзін—
вось таму й сама ты пышна, поўнакроўна.
Ты ў чырвонашчокай спеласці_ сваёй
Канстытуцыяю Сталінскаю ззяеш!
У Совет Вярхоўны свой ты пасылаеш
самых лепшых, слаўных на зямлі тваёй маладой,—
і ўздымаешся, расцеш і вырастаеш.
Сонца яркае ўсміхаецца садам.
Хто-ж тым сонцам? То любімы наш і родны
Сталін, бацька ўсіх народаў!
Я, свабодны,
Даўшаму цяпло і людзям і пладам,—
Мудраму Яму аддам
голас выбарчы, добраахвотны, згодны.
Ясна сонца мовіць мову залатую.
Я нашу ў імклівым сэрцы мову тую!
Сіл сваіх, жыцця свайго не пашкадую:
як песняр у долі шчаснай я расту —
расцвіту,
сонца яснае я песняй павіншую!
Я правы праслаўлю роўныя твае,
што ты нам, радзіма наша, падарыла.
Глянь: усюды Захад густа хмара ўкрыла,—
там над людам крыўда мёртвая ўстае,
а у нас—народ пяе,
песняроў ты і герояў нарадзіла.

ПАЎЛО ТЫЧЫНА.

Пераклаў з украінскай К. Ц.

Я—РУСКІ ЧАЛАВЕК

Люблю на Крэмль глядзець я ў час вячэрні,
Пяцю праменнямі над светам ён заззяў.
Люблю я Волгі вольнае цячэнне,
Люблю задумлівых сібірскіх рэк цурчэнне,
Люблю, мой прыгажун, люблю цябе, Урал.
Я—рускі чалавек, і руская прырода
Прыемна мне і я яе пяю.
Я—рускі чалавек, я—сын свайго народа,
Я з гордасцю люблю радзіму, Русь сваю.
Яна працуе, на яе абшарах
Рунее акіян жытоў, пшаніц густых.
Расія, Русь—ці сталі-б явай мары,
Калі-б совецкаю не стала ты?
Ты ўзрошчваеш сыноў—пілотаў, мараходаў
Ля Крымскіх скал, у тундравым краю.
Я—рускі чалавек, я—сын свайго народа,
Я з гордасцю люблю радзіму, Русь сваю.
Свет на цябе глядзіць. Ты—навіной заззяла,
Ты стала маяком для чэсных і жывых
І гэта ўсё таму, што слова «рускі» стала
Навекі блізкім слову «большэвік».
Што ты вядзеш дружыну маладую
Рэспублік, поўных шчасцем і красой.
Я—рускі чалавек і шчасны вось таму я,
Што дзесяць ёсць сясцёр у мацеры маёй.
Як дужы ўсе яны, адважны, благародны!
Радзіма, Русь, твой сын цябе пяе,
Таму ты так шчаслівa і свабодна,
Што й сёстры ўсе шчаслівыя твае.
Што Грузія цвіце, Арменія багата,
Што хораша ў Баку і весела ў Крыму.
Я—рускі чалавек, але заўжды, як брата
Сустрэну украінца, узбека абдыму.
Гаворыць так паэт і так яго слазамі
Народ вялікі гутарку вядзе:
Усе рускім нам браты, хто разам з намі
Пад сцягам Леніна і Сталіна ідзе.
Магілаў курганы насыпаны віхурай.
Гляжу на мір далін, а ў горле гора ком:
Тут рускі лёг, знішчаючы Пятлюру,
Там украінец паў у бітве з Калчаком.
Паклон, багатыры!
Каршун над намі кружыць.
Няхай гуркоча гром. Але спакойны мы.
Народжана ў змаганні наша дружба
З табой мой друг казах,
з табой мой брат калмык.
Як я люблю снягі вяршынь Каўказа,
Паўночны шум лясоў і Каспія прыбой.
Народжан я ў Маскве, а сэрцам, сэрцам звязан
З табою, мой Баку, Тбілісі родны мой.
Мне дваццаць дзевяць. Я імкненнем жыцць пранізан.
Есць у мяне сябры,—я ў свеце не адзін.
Я—рускі чалавек, я—сын соцыялізма,
Зямлі Совецкае грамадзянін.

ВІКТАР ГУСЕЎ.

Пераклад з рускай мовы А. Я.

ЕЎГЕНІЯ ІВАНАЎНА СУХАДОЛЬСКАЯ

Кандыдат у дэпутаты Вярхоўнага Совета Беларускай ССР

Калі мы выехалі з Мозыра, які нагадвае прыморскі гарадок, пераехалі спакойную Прыпяць, якая была сведкай чалавечага гора і пакут, перад намі разгарнуліся зялёныя калгасныя нівы, легендарна-казачныя пушчы, дзіўныя лугі.

Шматлікія цары, ахранка і царква душылі народ. Людзі без пары, без часу гінулі.

Совецкае Палессе жыве поўнакроўным жыццём. Усюды відаць клапатлівая рука большэвіка.

Еўгенія Іванаўна ўспамінае, як яна, будучы жонарганізатарам, ідучы позняй ноччу са схода па калектывізацыі, сустрэлася з ваўкамі. Невясёлая справа! Але і ваўкі не так напалохалі, як аднойчы чалавек у шэрай кепцы. Таксама было пасля схода, калі вярталася дахаты. Добра, што падаспелі людзі.

— Ходзіш пешкам з вёскі да вёскі.

І тут-жа дадала:

— Ніколі не думалася, што буду ездзіць на такой машыне.

А дарогі ў Совецкай Беларусі — не налюбуешся. Не прыходзіцца чырванець перад братнімі рэспублікамі.

Уязджаем у м. Даманавічы. Еўгенія Іванаўна захвалявалася. Прадстаіць сустрэча з выбаршчыкамі.

Ідуць калоны, — па-святочнаму ўбраныя, з партрэтамі правадыра працоўных усяго свету вялікага Сталіна, членаў Палітбюро.

Пад'язджаем да сельсовета. Калоны падыходзяць да трыбуны. Чуваць радасныя песні. Недалёка, выстраіўшыся, як на парад, стаяць упрыгожаныя калгасныя машыны, на іх калгаснікі прыехалі на сустрэчу з сваім кандыдатам.

А народ ішоў і ішоў.

Ішлі дзяўчаты і хлопцы, рослыя, здаровыя як дубы, абветраныя, сагрэтыя сонцам Сталінскай Канстытуцыі.

Ішлі пажылыя сяляне і сялянкі, старыкі і старухі, высока над галовамі несучы партрэты Маркса, Энгельса, Леніна, Сталіна, як самае дарагое, як непераможны сцяг, з якім прайшлі шматлікія франты, пабудавалі соцыялізм, з якім пойдуць да новых перамог — да комунізма.

Адна старая калгасніца ў чаравіках з падкоўкамі, у старамоднай прыгожай вопратцы, маці сына камандзіра, якая на сваіх плячах адчула разгул банды Булак-Балаховіча і Пілсудскага, звяртаючыся да сваіх паплечніц па раду, галасна прагаварыла:

— Бач, якая сіла! Больш не таптаць нашай зямлі, не піць нашай вады рознай погані.

— Ды ўжо-ж! — адказаў, праходзячы міма яе, высокі, стройны, як таполя, русакудры юнак у белай вышыванай кашулі амаль да кален.—Адстаім свае палеткі! Хто асмеліцца ступіць на нашу зямлю — касцьмі ляжа.

Юнак сказаў апошнія словы з нейкай асаблівай пераканальнасцю, як-бы выказаўшы думы ўсіх сабраўшыхся. На яго звярнулі ўвагу. Ен, пачырванеўшы ад непрывычкі, што на яго столькі вачэй глядзяць, знікнуў у натоўпе. А праз некаторы час ён, пад скрыпку, кларнет і бубен, кружыў лёгкіх як пух дзяўчат, выкідваючы розныя каленцы.

Да нас падышоў мужчына ваеннай выпраўкі, які дапамагаў расстаўляць калоны. Гэта быў муж Еўгеніі Іванаўны, — Сухадольскі.

А народ ішоў і ішоў. Сабралася каля пяці тысяч. Небывалае з'явішча для м. Даманавічы.

Пачаўся мітынг, прысвечаны сустрэчы з кандыдатам у дэпутаты Вярхоўнага Совета БССР Еўгеніяй Іванаўнай Сухадольскай. Людзі гаварылі коратка і дзелавіта аб сваіх перамогах, аб неабходнасці ўмацавання абароны радзімы, аб Сталіну, бацьку і настаўніку, другу беларускага народа.

Гэта было сапраўды народнае свята. З усіх бакоў неслася:

— Слава наймудрэйшаму з мудрых, геніяльнаму Сталіну!

Еўгенія Іванаўна атрымала слова. Цішыня. Усе ўважліва слухаюць. Пачала яна з аўтабіяграфіі.

Нарадзілася Еўгенія Іванаўна Сухадольская ў 1893 годзе ў гор. Оршы ў сям'і служачага. Бацька быў паштальёнам, а маці хатняй гаспадыняй. Потым бацька працаваў справаводам і касірам у розных совецкіх установах.

— Нас было дзесяцера, трое малымі памерлі. Цяжка жылося ў маленстве; уласна кажучы, я і не мела яго, — з хваляваннем гаворыць Еўгенія Іванаўна. — Бывала, трэба купіць сшытак, ён каштаваў усяго толькі дзве капейкі, а дзе іх узяць? Маці доўга вымяркоўвала іх, баючыся, каб не пакінуць дзяцей без хлеба. А цяпер дзетвара вучыцца і гора не ведае.

Скончыўшы царкоўна-прыходскае вучылішча, Еўгенія Іванаўна паступае ў оршанскую жаночую гімназію. Але нядоўга прыйшлося вучыцца ў гімназіі, бо не было чым плаціць і трэба было дапамагаць сям'і. Давялося з 6 класа пакінуць гімназію.

Бацька Еўгеніі Іванаўны сказаў:

— Досыць табе вучыцца, мне трэба меншых вучыць, а ты можаш ісці ўжо на свой хлеб і яшчэ мне дапамагчы.

Нічога не зробіш, давялося кінуць гімназію. Бацька хацеў, каб Еўгенія Іванаўна пайшла працаваць на пошту, але яна не згадзілася.

У 1911 годзе ў гор. Магілеве Еўгенія Іванаўна трымае экзамен экстэрнам на званне настаўніцы. Экзамен вытрымала. З 1912 па 1926 год Еўгенія Іванаўна працуе ў пачатковай школе настаўніцай. Колькі ёю выхавана маладых патрыётаў совецкай радзімы!

Пераломным годам у жыцці Еўгеніі Іванаўны з'яўляецца 1923 год, калі яна Юрцаўскім валкомам КП(б)Б была прынята ў кандыдаты партыі. У сакавіку 1926 года Оршанскі райком КП(б)Б пераводзіць яе ў члены партыі.

З 1926 па 1934 год Еўгенія Іванаўна працуе загадчыкам жонаддзела РК КП(б)Б, інспектарам народнай асветы Оршанскага раёна. З 1934 па 1938 год—у апараце РК КП(б)Б. У 1938 годзе Еўгенія Іванаўна вылучана на работу сакратарам аргкамітэта ЦВК БССР па Палескай вобласці.

Канчаючы сваю прамову, Еўгенія Іванаўна заклікае працаваць так, як вучыць вялікі Сталін.

— Я пастараюся апраўдаць ваша давер'е,—кажа яна,—не пашкадую сваіх сіл, а калі трэба і жыцця за справу Леніна—Сталіна, за комунізм!

Як толькі Еўгенія Іванаўна скончыла гаварыць, на трыбуну ўзыйшла група старых жанчын, якія падхапілі яе на рукі і доўга гушкалі.

Па натоўпу пракацілася доўгае, незмаўкаючае:

— Ур-ра-а-а!

— Няхай жыве блок комуністаў і беспартыйных!

— Слава вялікаму Сталіну!

Калгаснікі і калгасніцы сельгасарцеляў «Авангард», Навасёлкаўскага сельсовета і «Чырвоная зорка», Даманавіцкага сельсовета, якія вылучылі Еўгенію Іванаўну Сухадольскую кандыдатам у дэпутаты Вярхоўнага Совета БССР, зрабілі правільны выбар.

Ілья ГУРСКІ.

ВАСІЛЬ СЫМОНАВІЧ КЕДРЫК

Кандыдат у дэпутаты Вярхоўнага Совета БССР

ад Чырвона-Слабодскай выбарчай акругі

Кіламетраў за шэсць ад Чырвонай Слабады, на Случчыне, сярод бязмежных калгасных палеткаў стаіць вялікая вёска Бучаціна — цяперашні калгас імя Войкава. Жыты навакол яе аж сінеюць — такія яны ўдалыя. На захад ад Бучаціна сінеюць лясы. Гэты блізкі лясны далягляд ужо на той бок граніцы, — там Польшча.

З года ў год калгас цярпеў вялікія няшчасці. Свінні на ферме былі заражаны чумой. Коні хварэлі на анемію. І спатрэбілася доўгае і вялікае напружанне, каб выратаваць жывёлу ад пагібелі.

Вораг арудаваў умела і скрытна. Раённы ветэрынар Андруковіч не кепска выконваў заданні сваіх гаспадароў з-за блізкай граніцы. Аднойчы адтуль явіліся ў Бучаціна двое людзей. Яны перайшлі граніцу там, дзе добра ведалі мясцовасць. Гэта былі бучацінскія кулакі, якія ў часы калектывізацыі пайшлі ў Польшчу. Яны мелі заданне ад тых-жа самых гаспадароў, якія кіравалі і Андруковічам. Заданне гэта было яснае: спаліць Бучаціна. Каб заблытаць сляды, яны надумаліся грэбсці жар чужымі рукамі: яны злавілі дванаццацігадовую дзяўчынку і — то грозьбаю, то абяцанкамі на падарункі — угаварылі яе зрабіць падпал. У Бучаціне згарэла 43 сялібы. Гэта было ўлетку 1933 года. Праз месяц бучацінцы напоўнілі свае гумны ўраджаем. І вось зноў пачаўся пажар. Гэты раз згарэла каля пяцідзесяці поўных гумён.

У такой абстаноўцы трэба было ставіць на ногі калгасную гаспадарку, а для таго, каб мець тут поспех, трэба было знайсці ворагаў і вывесці калгас з жудаснага стану. І вось старшынёй калгаса стаў Васіль Сымонавіч Кедрык, тутэйшы калгаснік.

Васіль Кедрык нарадзіўся ў 1901 годзе ў сям'і бедняка, які на сваім дробным кавалачку поля рабіў прыхваткамі, а найбольш ліў пот на зямлі пана Ліпніцкага. З дзесяці год Васіль Кедрык пачаў пасвіць жывёлу на хутары Вайцехоўка, у кулака Кныша. За лета Кныш плаціў Васілю 9 рублёў.

Зімой, спрацаванае за лета, напалоханае горам, няшчаснае дзіця рвалася да навукі. У парваным халаціку Васіль хадзіў у трохкласнае вучылішча. І калі ён пасля гэтага вучылішча захацеў вучыцца далей, бацька паглядзеў сыну ў вочы і з сумам сказаў, што ніякай рады на гэта няма, бо і так ледзьве можна пражыць на свеце. Васіль пайшоў у вёску Садавічы вучыцца на шаўца.

Калі адбылася Вялікая Кастрычніцкая рэволюцыя, Васілю было 10 год. З таго часу і да 1929 года Васіль Кедрык працаваў на зямлі, выключаючы час, калі ён быў у Чырвонай Арміі.

У 1929 годзе ў Бучаціне арганізаваўся калгас і адным з першых яго заснавальнікаў быў Васіль Сымонавіч. Ен працаваў на полі шчыра і аддана, і вось калгаснікі робяць яго брыгадзірам. Яго брыгада стала перадавой і ўзорнай.

Аднойчы, калі няпрошаныя госці з таго боку граніцы спалілі вёску Бучаціна, некаторыя хісцкія і слабавольныя людзі з калгаса, напалоханыя і даведзеныя няшчасцем да адчаю, не хацелі выходзіць на працу, махнуўшы рукою нават на тое, што на полі асыпаецца перапелае жыта. У гэты цяжкі момант брыгадзір Васіль Кедрык здолеў арганізаваць сваю брыгаду на ўборку хлеба з поля. Ураджай выратавалі.

Калгаснікі выбралі Васіля Кедрыка намеснікам свайго старшыні, а пасля і старшынёй праўлення калгаса. Так у працы і змаганні вырастае чалавек, якога грамада любіць і якому давярае.

Калгас з поспехам выйшаў з шматлікіх няшчасцяў, якія прынеслі яму дыверсанты. Летась ужо калгаснікі атрымалі на працадзень збожжа каля двух кіло.

У гэтым годзе чакаецца вялікі ўраджай і яшчэ больш важкі працадзень.

Так выйшла вёска Бучаціна на добрую дарогу. Так яна ідзе далей па гэтай шчаслівай дарозе.

Блізкасць граніцы накладае адмысловую пячаць на яго працу, як старшыні калгаса. Памятаючы сваё пакутнае маленства, успамінаючы беднасць і гора, у якіх гадаваліся і раслі яго таварышы, у якіх жылі бацькі і дзяды, бачачы, што з-за блізкага лесу можа ў кожны момант з'явіцца агідны госць з атрутай для жывёлы і з куляй для чалавека, Васіль Сымонавіч не шкадуе сваёй энергіі па тое, каб якое-небудзь новае чорнае здарэнне не парушыла спакойнага жыцця радзімы.

Змяркаецца. Лес на даляглядзе зацягваецца сіняй смугою. Калгаснікі пасля працы збіраюцца на кароткі момант на двор праўлення калгаса. Сярод іх Васіль Сымонавіч Кедрык. Ен паведамляе аб тым, што атрымана новая падзяка ад начальніка пагранатрада за добрую дапамогу пагранічнікам у змаганні з дыверсантамі.

Вялікая адказнасць ляжыць на старшыні калгаса. Ен гэта адчувае. Ен не спіць часам начамі. Ен больш за ўсіх адказвае ў сваім калгасе за спакой, за ўраджай, за тое давер'е, якім яго абкружылі аднавяскоўцы.

Васіль Кедрык ад узбуджанасці не можа заснуць. Ен выходзіць на двор. Пачынаецца світанне. Прасторы поўняцца пахам жыта, якое сцяною стаіць навакол хат, усё ў красе. Добра кусціцца ярына. Будзе ўраджай, — думае Васіль Кедрык. — І калі будзе наша пільнасць, то будзе шчасце і спакой.

— Старшыня нас не падвядзе. Ен дапаможа нам ісці па правільнай дарозе, — сказаў стары калгаснік тав. Гарбуз на тым сходзе, дзе Васіля Сымонавіча вылучалі кандыдатам у дэпутаты Вярхоўнага Совета БССР.

І гэта сапраўды так. Чалавек, які ўсёй сваёй істотай звязан з народам, заўсёды будзе верным яго сынам.

Кузьма ЧОРНЫ.

Кампазітар А. Б. Багатыроў—кандыдат у дэпутаты Вярхоўнага Совета БССР па Варашылаўскай выбарчай акрузе гор. Менска.

Кампазітар А. Е. Туранкоў—кандыдат у дэпутаты Вярхоўнага Совета БССР па Дзімітрыеўскай выбарчай акрузе гор. Менска.

ШЧАСЦЕ і РАДАСЦЬ ГАЛАСАВАЦЬ ЗА таварыша СТАЛІНА

Сёння — дзень выбараў у Вярхоўны Совет Беларускай Совецкай Соцыялістычнай Рэспублікі. Кожны, хто любіць свой народ, хто хоча служыць яму, хто ведае яго гісторыю, не можа не чакаць гэтага дня з радасным хваляваннем. Сёння адбудуцца выбары ў парламент Беларускай Рэспублікі, будзе выбран вышэйшы дзяржаўны орган дзяржавы беларускага народа.

Сталінская партыя большэвікоў прывяла беларускі народ да яго дзяржаўнасці, да дзяржаўнасці соцыялістычнай. Гэта значыць, што ў Беларускай Рэспубліцы — у БССР — народ сам сабе гаспадар, сам творыць сваё жыццё, гаспадар сваёй краіны, сваіх невычэрпных багаццяў. Ніводзін эксплаататар не стаіць над каркам працоўнага чалавека і само слова «прасталюдзін»— стала здабыткам мінуўшчыны. Культура беларускага народа атрымала дзяржаўны размах. Такую дзяржаву кожны верны сын свайго народа будзе абараняць ад ворагаў да апошніх сваіх сіл.

Адчуванне радасці ў гістарычныя перадвыбарчыя дні і ў дзень выбараў мае свае карэнні ва ўсёй гісторыі беларускага народа. І міжвольна ў сэрцы вырастае пачуццё вялікай удзячнасці таму, хто сваім геніяльным розумам, сваёй нястомнай дзейнасцю даў нашаму народу шчасце мець сваю дзяржаву, у якой устаноўлена жыццё, вартае чалавека. Вырастае вялікае замілаванне да бацькі і правадыра, да найвялікшага героя агульначалавечай гісторыі, да таго, хто разам з Леніным тварыў вялікую братнюю сям'ю народаў — Саюз Совецкіх Соцыялістычных Рэспублік.

Сталін! Чыё сэрца не поўніцца самымі лепшымі пачуццямі да гэтага імя? І чыё сэрца не поўніцца гневам і нянавісцю ў часе думак аб той чорнай зграі ворагаў, чалавечых падонкаў, змаганне з якімі так бязлітасна вядзе сталінская партыя.

Гэта яны хацелі адабраць ад беларускага народа яго дзяржаўнасць і перадаць народ у распараджэнне тых, чый бот і пяпер стаіць на шыі народа ў Заходняй Беларусі.

Галасаваць за Сталіна, галасаваць за слаўных яго саратнікаў — Молатава, Варашылава — радасць, вытокі якой у шчасці народа.

Галасаваць за верных, лепшых сыноў свайго народа — радасць, вытокі якой у імкненні бачыць сваю краіну шчаслівай.

Адчуваючы веліч гістарычнага моманту, я з радасным хваляваннем падыйду да выбарчай урны.

КУЗЬМА ЧОРНЫ.

НАШ КАНДЫДАТ—ВЯЛІКІ СТАЛІН

Маскоўскі тэатр Рэволюцыі гастраліруе зараз у братняй Беларускай Рэспубліцы, паказвае у гэтыя дні свае работы працоўным Менска. Да гэтага мы абслугоўвалі сваімі спектаклямі працоўных Гомеля і Бабруйска.

У дні падрыхтоўкі да выбараў у Вярхоўны Совет БССР работнікі тэатра Рэволюцыі арганізавалі мастацкія выступленні на выбарчых участках. Тэатр Рэволюцыі даў восемнаццаць канцэртаў на выбарчых участках. Апрача таго, артысты тэатра перад спектаклямі чытаюць літаратуру аб выбарах. Багата, з вялікай ахвотай і радасцю выступаю асабіста я ў гэтых канцэртах.

Вялікая ўвага партыі і ўрада да мастацтва і, у прыватнасці, да тэатра прывяла совецкае мастацтва да росквіту. Совецкія акторы рады служыць свайму шчасліваму народу.

Мы прымацаваны ў Менску да першага выбарчага ўчастка Прамысловай выбарчай акругі. Нашым кандыдатам у дэпутаты будзе вялікі Сталін.

Мы ганарымся вялікім шчасцем галасаваць за першага кандыдата ў Вярхоўны Совет БССР таварыша Сталіна.

Сёння — у дзень выбараў у Вярхоўны Совет БССР калектыў тэатра Рэволюцыі пойдзе арганізавана на свой выбарчы ўчастак і з пачуццём глыбокай радасці і гордасці аддасць свае галасы за вялікага Сталіна.

Я галасую другі раз: 12 снежня 1937 года ў Вярхоўны Совет СССР у Маскве, а 26 чэрвеня — у Вярхоўны Совет БССР. Гэтыя дні ніколі мною не забудуцца.

Д. Н. ОРЛОЎ.
Заслужаны артыст РСФСР.

ЗА ЛЕПШЫХ ЛЮДЗЕЙ НАШАЙ КРАІНЫ

Радасная сустрэча, якую наладзілі працоўныя Менска прадстаўнікам украінскай тэатральнай культуры, з'яўляецца яркім рэзультатам Сталінскай Канстытуцыі, той Канстытуцыі, роўнай якой няма на ўсім свеце. Сталінская Канстытуцыя натхняе мяне ў гэтыя радасныя перадвыбарчыя дні на яшчэ большую творчую работу, на яшчэ большае ўмацаванне вялікай і непарыўнай дружбы народаў Совецкага Саюза, дружбы, якая нарадзілася з правільнай ленінска-сталінскай нацыянальнай палітыкі і дала магчымасць усім народам Совецкага Саюза развіць сваю культуру, умацавацца эканамічна і зрабіць з былой турмы народаў радасную і шчаслівую краіну.

Я вельмі шчаслівы, што жыву ў гэтай краіне, кіруемай геніем працоўных усяго свету — нашым любімым правадыром таварышам Сталіным.

Я шчаслівы, што мае мары аб сапраўдным роўнапраўі людзей збыліся. Радасна і весела, з вялікім энтузіязмам іду я разам з усім нашым калектывам галасаваць за лепшых людзей нашай краіны, вылучаных блокам комуністаў і беспартыйных,—людзей, якія вялі, вядуць і будуць весці працоўных да новых перамог.

Заслужаны артыст УССР І. Ф. МАЯК.

Буду работаць і жыць на славу дарагой радзімы

Сёння я пайду выбіраць Вярхоўны Совет нашай ордэнаноснай рэспублікі. З вялікім хваляваннем, радасны і горды чакаў я гэтага знамянальнага дня — свята беларускага народа, свята Сталінскай Канстытуцыі, калі я — выбаршчык — выканаю свой доўг, ажыццяўлю сваё права, свой абавязак грамадзяніна вялікай краіны.

Упэўнена, пераканаўча апушчу я ў урну бюлетэнь з імем кандыдата блока комуністаў і беспартыйных, ведаючы, што мой голас зліваецца з галасамі тысяч людзей, аб'яднаных аднымі імкненнямі, пачуццямі, думкамі, у якіх— дабрабыт нашай краіны, яе далейшы росквіт, яе магутнасць і моц.

Апускаючы ў урну свой бюлетэнь, я шчаслівы тым, што маёй краіне, партыі народу я аддаю часціцу сябе, сваіх думак і пачуццяў, і свае запэўніванні — працаваць і жыць на славу дарагой радзімы.

Кампазітар Н. Н. ШЧЭГЛОЎ.

НАШ УДЗЕЛ У ВЫБАРАХ

Трацкісцка-бухарынскія бандыты прынеслі вельмі шмат шкоды тэатральнай культуры БССР. І, вядома, яны не маглі пакінуць без свайго уплыву такога адказнага ўчастка як калгасныя тэатры, якія з'яўляюцца палітычнымі агітатарамі і выхавацелямі калгасных мас.

У Мазырскім акруговым рабоча-калгасным тэатры, над якім «шэфствавалі» ворагі народа, быў ускрыт цэлы рад агіднасцей і растрат. Кіраўніцтва тэатрам было знята, быў знят, як антымастацкі, і рэпертуар.

Работу новаму кіраўніцтву трэба было пачынаць спачатку. Намаганнямі ворагаў тэатр быў дыскрэдытыраван, калгаснікі з недавер'ем адносіліся да яго. Неабходна было рассеяць думку, што калгасныя тэатры — дрэнныя тэатры, што было магчыма зрабіць толькі паказам добраякасных спектакляў.

Творчы калектыў нашага тэатра з вялікім уздымам узяўся за падрыхтоўку да XX гадавіны Вялікай Кастрычніцкай рэволюцыі. Мы спыніліся на п'есе беларускага пісьменніка К. Крапівы «Партызаны».

Для далейшай работы мы выпрацавалі тэматычна-рэпертуарны план. На 1938 год былі ўключаны наступныя п'есы: «Агні маяка» Карасёва—на тэму дыверсіі і шпіянажу; «Мая маці» Наўрозава — на тэму патрыятызма совецкіх людзей; совецкая камедыя «Простая дзяўчына» Шкваркіна; з класікі: «Не было ні граша, ды раптам алтын» Астроўскага і дзве п'есы аб грамадзянскай вайне—«Любоў Яравая» Трэнёва і «Расплата за маладосць» К. Чорнага. Акрамя «Партызанаў», пастаўленых да XX-годдзя Кастрычніка, пастаўлены таксама «Агні маяка», «Мая маці», «Простая дзяўчына».

Гэтыя п'есы, паказаныя рабочым, калгаснікам і чырвонаармейцам, прыцягвалі ўвагу працоўных да маладога тэатра. І не выпадкова, што на першым-жа пасяджэнні аргбюро ЦК КП(б)Б і аргкамітэта ЦВК БССР па Палескай вобласці было пастаўлена пытанне аб нашым тэатры і вынесена рашэнне аб рэарганізацыі яго ў Палескі абласны драматычны тэатр.

Нядаўна тэатр вярнуўся з паездкі па раёнах, да якой ён рыхтаваўся з вялікім хваляваннем, бо гэта была наша першая паездка па вобласці. Тэатр паказаў чатыры п'есы: «Партызаны», «Мая маці», «Простая дзяўчына» і «Агні маяка». Трэба прызнаць, што такога прыёму, які нам аказалі працоўныя Палесся, мы не чакалі. Спектаклі прайшлі з вялікім поспехам.

За апошні час мы правялі шырокую работу па падрыхтоўцы да выбараў у Вярхоўны Совет БССР. Мы стварылі спецыяльны канцэрт, які складаецца з двух аддзяленняў: першае — літмантаж з песнямі і танцамі, другое— п'еса ў адным акце «На варце» І. Гурскага. Канцэрт карыстаецца ў калгаснікаў вялікім поспехам.

Хочацца сказаць некалькі слоў аб сцэнічных пляцоўках, на якіх нам даводзілася і даводзіцца іграць. Пляцоўкі гэтыя ў большасці сваёй малыя і нязручныя. Упраўленне па справах мастацтваў пры СНК БССР такімі «дробязямі» не займаецца, Дом народнай творчасці—тым больш.

В. ПАЦЕХІН.
Мастацкі кіраўнік Палескага абласнога драматычнага тэатра.

Я аддам свой голас кандыдату блока комуністаў і беспартыйных

Цяжка перадаць тую вялікую радасць і хваляванне, якое я адчуваю, выбіраючы Вярхоўны Совет. Я нарадзілася ў 1917 годзе—у годзе Вялікай Кастрычніцкай соцыялістычнай рэволюцыі. Совецкая ўлада выхавала мяне і паказала мне дарогу—вельмі цікавую і карысную. Я старога часу не бачыла, але ведаю аб ім. Я добра ўсведамляю, у які шчаслівы час я жыву, калі кожны чалавек Совецкай краіны можа свабодна мысліць і адчуваць, можа вучыцца і тварыць.

Я скончыла студыю пры тэатры Рэволюцыі ў 1937 годзе. На сцэне працую першы год. Хочацца шмат працаваць і вучыцца для таго, каб у будучым быць моцным творчым работнікам.

Я не адна маладая актрыса ў тэатры. У нас шмат маладых, творча здольных рэбят, у якіх ёсць вялікія перспектывы для творчага росту. Гэтыя ўмовы створаны партыяй, створаны вялікім правадыром таварышам Сталіным.

Мы—самая шчаслівая моладзь у свеце. Мы выхаваны ў краіне соцыялізма, у краіне, дзе прыгожая будучыня належыць нам. І мы добра ведаем, каму мы ўсім гэтым абавязаны. Гэта — заслугі вялікай партыі Леніна—Сталіна, гэта—заслугі вялікага правадыра народаў Іосіфа Вісарыёнавіча.

Вось чаму я свой голас з вялікай радасцю аддам кандыдату блока комуністаў і беспартыйных.

А. ШЭКЕР — артыстка Одэскага тэатра Рэволюцыі.

Глыбокая радасць совецкага актора

Цяжка перадаць пачуцці, глыбокую радасць совецкага актора, якому вялікая Сталінская Канстытуцыя дала ганаровае права выбіраць і быць выбраным у дэпутаты Вярхоўных Советаў саюзных і аўтаномных рэспублік. Капіталістычны свет не ведаў і не ведае такой сапраўднай дэмакратыі, дзе работнікі мастацтва нароўні з усім народам абіраюць лепшых сваіх людзей у вышэйшыя органы ўлады.

Я прадстаўнік паслякастрычніцкага акторскага пакалення, якое вырасла і выхавана ва ўмовах совецкага тэатра. У годы грамадзянскай вайны 17-гадовым юнаком, будучы стрэлачнікам на станцыі Харкаў-таварная, я прышоў у Харкаўскую драматычную студыю, якую скончыў у 1922 годзе. 16 год я працую акторам на прафесіянальнай сцэне. Я прышоў у тэатр у тыя годы, калі украінскі народ пачаў у мірных умовах ствараць і будаваць сваю новую культуру, новае мастацтва.

Украінскі народ, некалі прыгнечаны і прыціснуты чорным ботам расійскага царызма, цяпер, к дню выбараў у Вярхоўныя Советы УССР і БССР, дасягнуў высокага развіцця свайго мастацтва,— нацыянальнага па форме і соцыялістычнага па зместу.

Адзін з вядучых тэатраў Украіны — Одэскі тэатр Рэволюцыі зараз у братняй БССР. Ніколі не забуду той радаснай сустрэчы, якую аказаў беларускі народ калектыву нашага тэатра.

Сёння — у дзень выбараў у Вярхоўны Совет БССР мы аддадзім усе свае галасы за тых, хто павядзе гераічны беларускі народ да вялікай будучыні — да комунізма.

М. П. ХОРАШ — артыст Одэскага тэатра Рэволюцыі.

ЛЕПШЫ ДЗЕНЬ МАЙГО ЖЫЦЦЯ

Я невыказна рад, што калектыву нашага тэатра Рэволюцыі даводзіцца галасаваць разам з беларускім народам за першага, усенароднага кандыдата ў дэпутаты Вярхоўнага Совета БССР Іосіфа Вісарыёнавіча Сталіна — тварца лепшай у свеце Канстытуцыі.

Упершыню ў гісторыі нашай планеты існуе краіна, дзе няма эксплаататараў і эксплаатуемых, дзе сам народ пад кіраўніцтвам свайго авангарда — комуністычнай партыі і вялікага правадыра таварыша Сталіна будуе сваё шчаслівае жыццё, сваю культуру і мастацтва.

Асабліва я рад за нашу моладзь, перад якой адкрыты ўсе дзверы светлага жыцця. Са здавальненнем я скінуў-бы з сябе гадоў 20, каб прынесці маёй любімай соцыялістычнай радзіме яшчэ больш карысці.

Дзень выбараў у Вярхоўны Совет БССР будзе адным з лепшых дзён майго жыцця і ніколі не зглавдзіцца ў памяці.

І. Л. НАЗАРАЎ.
Памочнік машыніста сцэны Маскоўскага тэатра Рэволюцыі.

Я адчуваю незвычайны прыліў творчых і жыццёвых сіл

Сёння я буду галасаваць за вялікага правадыра працоўных усяго свету таварыша Сталіна. З радасным хваляваннем я думаў аб гэтым дні. Наша паездка па Совецкай Беларусі незвычайна ўзняла нашу творчую энергію. Гледачы Гомеля, Менска цёпла і радушна прымаюць нас і, не глядзячы на тое, што часта даводзіцца іграць па два спектаклі ў дзень, мы з неаслабным творчым уздымам іграем наш спектакль «Праўда» і адчуваем, з якім хваляваннем глядач сочыць за падзеямі пачатку рэволюцыі, якія разгортваюцца на сцэне.

Сёння я іду галасаваць за таварыша Сталіна. Я адчуваю ў сябе незвычайны прыліў творчых і жыццёвых сіл. Хочацца багата працаваць для росквіту культуры нашай вялікай радзімы, хочацца аддаць усе свае сілы, думкі і пачуцці за наш народ, за вялікага таварыша Сталіна—правадыра пролетарыята ўсяго свету.

Артыстка Маскоўскага тэатра Рэволюцыі З. А. СТАНГО.

Чым я адзначыў гістарычную дату

Сёння я прыду галасаваць за кандыдата ў дэпутаты Вярхоўнага Совета БССР па Дзяржынскай выбарчай акрузе — Вячэслава Міхайлавіча Молатава. Свае пачуцці і радасць цяжка выказаць словамі, іх выкажу ў сваёй рабоце.

Нядаўна я закончыў праект групы «Ленін і Сталін».

Гэта работа прызначаецца да выстаўкі «XX год вызвалення Беларусі ад белапалякаў». Хачу ў гэтай рабоце паказаць вялікую мудрую прастату Леніна і Сталіна, паказаць дружбу двух вялікіх правадыроў.

Да дня выбараў я таксама закончу бюст Леніна, які паступіў ужо ў фармоўку. Вось чым я адзначыў гістарычную дату—26 чэрвеня 1938 года.

Скульптар З. І. АЗГУР.

Мікола ХВЕДАРОВІЧ

ЛЮБІМЫЯ ПІСЬМЕННІКІ СОВЕЦКАГА НАРОДА

Шчаслівыя і радасныя хвіліны перажывае совецкі народ у дні выбараў у Вярхоўныя Советы Совецкіх Соцыялістычных Рэспублік.

Вялікі гонар для совецкай літаратуры, што яе лепшыя прадстаўнікі вылучаны кандыдатамі ў Вярхоўныя Советы саюзных і аўтаномных рэспублік. Няма на свеце большага шчасця для пісьменніка, як быць моцна звязаным са сваім народам, адчуваць яго жыватворчы ўплыў, які ўзносіць мастака да недасяжных вышынь паэзіі.

Найбольш папулярным прадстаўніком нашай совецкай — баявой, большэвіцкай — літаратуры з'яўляецца ордэнаносец Міхаіл Ефімавіч Кальцоў. Хто не ведае Міхаіла Кальцова ў нашым вялікім Совецкім Саюзе? Няма такога кутка, куды-б не пранікала большэвіцкая «Праўда» і разам з ёю імя Міхаіла Кальцова. Імя Міхаіла Кальцова, знішчальная сіла яго пяра сталі страшнымі для людзей выклятых нашым народам, для злейшых здраднікаў нашай радзімы — трацкісцка-бухарынскіх шпіёнаў. Гнеўныя фельетоны Кальцова, якія друкаваліся ў часе працэса над гэтай бандай, застануцца жыць як дакументы, напоўненыя нянавісцю народа да здраднікаў радзімы. Кальцоў пісаў:

«Калі ўстаюць прахвосты, якіх на судовай мове каректна называюць падсуднымі, калі яны ўстаюць і пачынаюць, то з прыбітым выглядам каючыхся грэшнікаў, то з цынічнай развязнасцю вопытных нягоднікаў, падрабязна расказваць аб сваіх жудасных дзеяннях, — хочацца падскочыць, закрычаць, стукнуць кулаком па сталу, схапіць за горла гэтых брудных, перапэцканых крывёю мярзаўцаў, схапіць і самому расправіцца з імі».

Баяцца імя Міхаіла Кальцова таксама людзі бяздушныя, «дробныя капеечныя людзішкі», чыноўнікі і мяшчане, якія ва ўсім бачаць свае ўласныя інтарэсы, не бачаць далей свайго ўласнага носу. Кожны грамадзянін, якому даводзіцца мець справу з гэтымі бяздушнымі «людзьмі», — у злосці і гневе да іх заяўляе: «пачакайце, аб усім напішу ў «Праўду» таварышу Кальцову».

З'яўляючыся рэдактарам шматлікіх журналаў — «За рубяжом», «Огонек», «Крокодил», Міхаіл Ефімавіч Кальцоў знаходзіць час, каб не прапусціць ні адной значнай падзеі ў нашай краіне, каб адгукнуцца сваім новым яркім таленавітым творам.

Асабліва яркім, высока-мастацкім творам з'яўляюцца яго «Іспанскія дзённікі». Міхаіл Кальцоў праз гэты твор перадаў шматмільённаму чытачу вялікую праўду аб змаганні гераічнага іспанскага народа за сваю незалежнасць, супроць азвярэлай гітлераўска-мусалінінскай банды фашыстаў. Яркім сонечным цяплом вее ад радкоў яго дзённікаў, дзе ён піша аб перамогах і перспектывах свабоднай і незалежнай Іспаніі. Нельга чытаць без хвалявання тыя мясціны кнігі, дзе Кальцоў апісвае жудаснае становішча іспанскага народа, абкружанага з усіх бакоў фашысцкімі пагромшчыкамі. Звугленыя трупы жанчын і дзяцей клічуць да помсты. Чорны дым ахутвае безабаронныя іспанскія гарады, фашысты ператвараюць іх у руіны, страшнае пекла вайны праглынае квітучыя сады і народныя скарбы.

Але вялікая вера большэвіка ў перамогу народнага фронта не пакідае ні на хвіліну Міхаіла Кальцова. Ён у гэтым упэўнены таму, што сваімі вачыма бачыў гераізм рэспубліканскай арміі, вялікі энтузіязм усяго свабодалюбівага іспанскага народа. Міхаіл Ефімавіч пабываў на самых адказных участках вайны ў Іспаніі для таго, каб праз свае выдатныя творы перадаць усяму свету крыштальную большэвіцкую праўду аб змаганні іспанскага народа.

За гэтыя якасці большэвіка-пісьменніка, за яго прынцыповасць і непрымірымасць да ворагаў краіны, за яго сапраўдны патрыятызм Міхаіл Кальцоў стаў любімцам народа, і вялікі рускі народ вылучыў яго кандыдатам у дэпутаты Вярхоўнага Совета РСФСР.

***

«Дзе весела жывецца, там весела пяецца» — ёсць такія словы ў адной папулярнай песні, напісанай паэтам-ордэнаносцам Лебедзевым-Кумачом. І сапраўды, у нашай шчаслівай краіне пяюць усе—і маладыя, і старыя. Песня стала частай госцяй у хаце калгасніка, сярод нашай шчаслівай дзетвары, за радаснай працай на заводзе. Нашы чырвонаармейцы гучней за ўсіх умеюць спяваць совецкія песні на паходах. Кожны наш сход пачынаецца песняй і канчаецца песняй. Вялікая і пачэсная справа пісаць песні для нашага народа.

Самыя папулярныя песні, якія спявае совецкі народ, — гэта песні паэта Лебедзева-Кумача. Хто ў Совецкім Саюзе не спявае «Широка страна моя родная». Ад малога да старога ўсе спяваюць:

Но сурово брови мы насупим,
Если враг захочет нас сломать,
Как невесту родину мы любим,
Бережем как ласковую мать.

Гэтыя словы з'яўляюцца выражэннем высокіх народных пачуццяў. Дзесяткі песень Лебедзева-Кумача спяваюцца нашым народам і зрабілі іх аўтара папулярнейшым у масах.

Высокай узнагародай — ордэнам адзначыў совецкі ўрад В. Лебедзева-Кумача, а ўдзячны совецкі народ на сваіх перадвыбарчых сходах вылучыў яго кандыдатуру ў Вярхоўны Совет РСФСР.

***

Высока цэніць наш народ свае таленты, якія выяўлены ў шырокіх масах. Творы мудрага Гамера XX стагоддзя—Сулеймана Стальскага чытае ўвесь совецкі народ. У гэтых творах апяян вялікі геній Леніна — Сталіна. Вялікі лезгінскі паэт Сулейман Стальскі, прадчуваючы свае апошнія дні, рыхтаваў сабе надзейную змену, якую ён убачыў у сваім сыне Мусаіб Стальскім. У апошнія часы, перад смерцю, памяць пачала падводзіць паэта. Цяжка было падабраць патрэбныя словы, забываліся радкі, і стары Сулейман клікаў свайго сына Мусаіба і казаў: «Дапамагай, Мусаіб...». Так, разам з сынам паэт Сулейман Стальскі складаў сваю апошнюю песню аб выбарах.

Вялікі ашуг, слаўны кандыдат у дэпутаты Вярхоўнага Совета СССР памёр, і дастойны сын яго Мусаіб склаў першы свой самастойны твор, прысвечаны смерці бацькі. Пасля гэтага Мусаіб Стальскі выходзіць на самастойны паэтычны шлях. Песні яго становяцца папулярнымі сярод лезгінскага народа, іх чытаюць і спяваюць горцы ў аулах.

Дастойны сын вялікага паэта, комсамолец Мусаіб Стальскі да канца адданы свайму народу, сваёй соцыялістычнай радзіме, партыі і Сталіну. Аб ім, аб любімым Сталіне, ён складае самыя задушэўныя песні:

Сын Сулеймана полон мечтой
Тебя обнять, жить лишь тобой,
Пять сотен лет живи, родной,
Друзья! Да здравствует наш Сталин!

Лезгінскі народ, высока цэнячы талент Мусаіба Стальскага, вылучыў яго кандыдатам у дэпутаты Вярхоўнага Совета РСФСР.

***

Высокая чэсць аказана украінскім народам паэту Паўло Грыгоравічу Тычыне. Выбаршчыкі Каніўскай выбарчай акругі вылучылі яго кандыдатуру ў дэпутаты Вярхоўнага Совета УССР. Імя Паўло Грыгоравіча Тычыны, папулярнейшага паэта нашага Совецкага Саюза, шырока вядома за межамі Украіны. Яго творы перакладзены на рускую, беларускую, грузінскую і іншыя мовы. Выдатнейшы лірык нашага часу, Паўло Грыгоравіч глыбока народны паэт. Пераймаючы лепшыя народныя традыцыі вялікага украінскага класіка Тараса Шэўчэнкі, ён стварае песні надзвычайнай страснасці і лірычнай цеплыні, апяваючы ў іх геній вялікага Сталіна і шчаслівае жыццё украінскага народа. «Партыя вядзе» — так завецца адзін з яго выдатных зборнікаў. Яшчэ раз пацвярджаючы гэта, паэт сказаў у сваёй прамове перад выбаршчыкамі:

«Я ганаруся сваёй бацькаўшчынай,— кажа ён, — і я яе ў песнях апісваю, бо яна мне як родная маці. Дзякуючы совецкай уладзе, дзякуючы комуністычнай партыі і тварцу Сталінскай Канстытуцыі вялікаму Сталіну я стаў спелым пісьменнікам. І я ні на хвіліну не забываю таго, што магло быць са мною, калі-б Вялікая Кастрычніцкая рэволюцыя не адкрыла мне дзверы да вольнага ўзросту».

Паўло Грыгоравіч Тычына, пачаўшы сваю літаратурную дзейнасць да рэволюцыі, толькі пры совецкай уладзе вырастае ў сапраўднага паэта свайго народа. Яго новы выдатны твор «Сабля Катоўскага» — яскравая сведка яго далейшага паэтычнага росквіту, яго магутнага паэтычнага таленту. Высокі патрыятызм да сваёй радзімы, знішчальная нянавісць да здраднікаў украінскага народа, нацыяналістычнай погані — вось што вызначае новыя якасці яго творчасці. Паэтычнае майстэрства і вялікая страсць ставяць яго ў першыя рады нашай совецкай паэзіі.

***

Сярод абраннікаў армянскага народа ў дэпутаты Вярхоўнага Совета сваёй рэспублікі мы сустракаем імя армянскага пісьменніка М. М. Аруцюняна.

Тав. Аруцюнян, усяляк праследуемы ў царскі час, пры совецкай уладзе вырастае ў папулярнейшага армянскага пісьменніка. Яго кнігі «Джворджы Целкум», «Лусні цогераў» чытаюцца нарасхват. М. М. Аруцюнян піша творы таксама для совецкай дзетвары, якія перакладаюцца на грузінскую, рускую і азербайджанскую мовы. Абраннік армянскага народа актыўна ўдзельнічае ва ўсім грамадскім жыцці.

***

Совецкая літаратура мае права ганарыцца сваёй літаратурнай моладдзю, адным з лепшых прадстаўнікоў якой з'яўляецца узбекскі паэт-комсамолец Эмінджан Аббгасаў, які вылучан Баяуцкай выбарчай акругай кандыдатам у дэпутаты Вярхоўнага Совета Узбекістана.

***

Зусім нядаўна совецкая літаратура адсвяткавала слаўнае 75-годдзе творчай дзейнасці казахскага народнага паэта — жыршы Джамбула. Дастойны сын казахскага народа, 92-гадовы Джамбул стварыў песні вялікай паэтычнай сілы. Яны перараслі нацыянальныя рамкі і сталі здабыткам усяго совецкага народа. Аднолькава захапляюцца творчасцю Джамбула і рускі, і казах, і украінец, і беларус, і іншыя народы Совецкага Саюза. Жыршы Джамбул з'яўляецца старэйшым чалавекам і акынам Казахстана. Уся гісторыя яго краіны, гісторыя цяжкага мінулага паднявольнага Казахстана апяяна векавым волатам у яго цудоўных песнях. Народы Совецкага Саюза любяць яго натхнёныя творы пра таварышоў Сталіна, Варашылава, Молатава, Ежова. Казахскі народ на выбарах з вялікай радасцю прагаласуе за свайго геніяльнага песняра Джамбула Джабаева.

Мудры лезгінскі ашуг Сулейман Стальскі ў адным з сваіх вершаў, прысвечаных выбарам у Вярхоўны Совет СССР, сказаў:

І мне, старому, ці-ж старэць?
Мне дадзена такая чэсць.
І дзе яшчэ, скажыце нам,
Павага, слава песнярам?
У нас, дзе шчасна ўсе жывуць,
Пашану гэтую даюць.

Вялікая чэсць для совецкай літаратуры, што шматлікія яе прадстаўнікі заслужылі высокае давер'е народа—быць абранцамі ў Вярхоўныя Советы Совецкіх Соцыялістычных Рэспублік.

Адказны рэдактар І. ГУРСКІ.

Друкарня «Звязды». Газета «Літаратура і мастацтва» выходзіць адзін раз у пяцідзёнку. Адрас рэдакцыі газеты: Менск, Совецкая, 76, Дом пісьменніка. Тэлефон 25-394. Уп. Галоўлітбела № Г—4704.